

Ključ za Da Vinčijev kod

Naslov originala :

Da Vinci Code Decoded - Martin Lunn

© Copyright na prevod za SiCG

IP BABUN

Sva prava objavljivanja za SiCG zadržava B&B group

Izdavač:

B&B group

Prevod: Goran Bojić

Lektura: Ana Bešlić

Štampa: Lukaštampa, Beograd

Tiraž: 1000

Prvo izdanje

ISBN 86-873737-31-4

Zahvalnica

Zahvaljujem se Trejsi Tvajmen i Brajanu Albertu iz časopisa

„Dagobert’s Revenge”(Dagobertova osveta) za njihovu neprocenjivu podršku i savete u istraživanjima izvršenim u ovoj knjizi, kao i za to što su me upoznali sa Gerijem Bejdilijem i Ričardom Mecgerom iz „Disinformation Company”. Geri i Ričard su takođe uložili mnogo vremena pomažući mi da doteram knjigu koju sada čitate. Obavezan sam takođe i da se zahvalim Džuliju i Stivu na njihovom strpljenju dok su živeli među gomilom materijala za istraživanje koji nas je zatrpavao mesecima dok su trajala istraživanja na osnovu kojih je napisana ova knjiga.

Sadržaj

Spisak fotografija i ilustracija 13

Uvod 15

Poglavlje jedan

Leonardo da Vinči – njegov život i umetnost 17

Pregled – njegovo slikarstvo, nauka, kartografija i izum
17

Leonardova šifrovana poruka i značaj koji ona ima danas
19

Vitruvijanski čovek 23

Bogorodica u pećini 24

Mona Liza 26

Poslednja večera 29

Poklonjenje kraljeva 31

Kontroverza u vezi Torinskog pokrova 33

Poglavlje dva

Sionski priorat, njegovi Veliki Majstori i familija Plantar

Od početka	37
Poznata istorija priorata	38
Svrha i ciljevi Sionskog priorata	39
Uspon i pad vitezova templara	42
„Obaranje hrasta”	45
Veza s Nostradamusom	47
Veliki majstori Sionskog priorata	48
Neke od ličnosti za koje se tvrdi da su bile veliki majstori	
50	
Nikolas Flamel	50
Rene Anžijski	52
Sandro Filipepi (poznat i kao Botičeli)	54
Robert Bojl	54
Ser Isak Njutn	55
Šarl Nodije	55
Viktor Igo	56
Klod Debisi	57
Žan Kokto	57
Današnja situacija	58
Alžirski debakl	60
KRUG	61
„Istina” iza Pjer Plantar de Sen-Klera	62
Poglavlje tri	
Loza Davida i Merovinga	64
Da li su Isusovi potomci sedeli na evropskim prestolima i šta se desilo sa njima?	64
Sveti Gral kao loza Isusa Hrista	64

Merovinzi	67
Kralj Dagobert	70
Zaključak	74
Australijska „kraljevska porodica”	77
Poglavlje četiri	
Pravi Sonijer i Ren le Šato	82
Ime Sonijer koje je izabrao Den Braun	82
Pravi Sonijer – Berenže	82
Otkriće u Ren le Šatou	83
Istorija Ren le Šatoa	83
Izvor Sonijerovog bogatstva	89
Tajna se produbljuje	90
Sveta geometrija	92
Poglavlje pet	
Konstantin Veliki	95
Stapanje Sol Invictus, mitraizma i hrišćanstva	95
Despozini, Hristovi potomci	97
Konstantin menja datume Božića i Uskrsa da bi se poklopili sa prethod--nim paganskim praznicima	97
Ponovno pisanje Novog Zaveta	99
Konstantinova darovnica	100
oglavlje šest	
Sveti Gral u Evropi	104
Gral kao fizički predmet	104
Kralj Artur	105
Dom Grala u Španiji	110
Poglavlje sedam	

Isus Hrist – činjenice i izmišljotine	112
Raskol između Pavla i Hristovog brata, Jakova	113
Detalji arijskih verovanja	113
Poreklo reči „mesija” i njeno tumačenje	113
Pavle odbacuje ortodoksnu jevrejsku religiju	113
Pavlov odnos prema nejevrejima	113
Kako je Pavle uticao na naše predstave o hrišćanstvu	114
Nedovoljno pominjanja Rimljana u Novom Zavetu – zašto?	115
Informacija o rimskoj okupaciji zataškana iz političkih razloga	115
Proročanstvo o mesiji koga je rodila devica	116
Zašto je Isus „morao” da se rodi u Vitlejemu i zašto je isfabrikovana priča o njegovom „devičanskom” rođenju u jaslama	116
Judina „izdaja”	118
Ponovno pisanje jevanđelja	119
Poglavlje osam	
Da li je Isus bio oženjen?	120
Den Braun o tome da li je Magdalena bila prostitutka	120
Venčanje Marije i Isusa u Kani	121
Značenje iza imena lika „Ser Li Tibing”	122
Istina u osnovi jevanđelja po Filipu i Jakovu	123
Deo jevanđelja po Marku koji govori o Hristovoj ženidbi	124
Istina u osnovi priče o Lazaru	122
Poglavlje devet	
Opus Dei	124

Prelatura svetog krsta i Opus Dei	125
Kult?	126
Regrutovanje	127
Život jednog člana	128
Telesno umrtvljavanje	130
Lanac	130
Disciplina	130
Hladni tuševi	130
Obroci	131
Herojski minut	131
Ćutanje	131
Poglavlje deset	
Druge teme obrađene u „Da Vinčijevom kodu”	133
Kriptologija šifre Atbaš – odgonetanje Da Vinčijevog koda	133
Kripteks – pesnička sloboda?	135
Bafomet: obožavaju li templari đavole?	135
Fibonačijeva spirala i zlatni presek	137
Sveta društva	140
Suvereni Vojni red Jerusalimskog hrama	141
P2	142
Društvo svetog sakramenta	143
Poreklo Tarota	144
Istorija Vatikanske opservatorije i zamka Gandolfo	146
Gnostička jevanđelja	148
Poglavlje jedanaest	
Značajna mesta u Parizu spomenuta u „Da Vinčijevom kodu”	150

Luvr	150
Crkva Sen Silpis	151
Ulica Akso	152
Zamak de Vijete	152
Poglavlje dvanaest	
Kapela Roslin	153
Učenikov stub	156
Skriveno blago	161
Poglavlje trinaest	
London	162
Crkva Templ	162
Vestminsterska opatija	163
Grob ser Isaka Njutna	165
Kuća Kanonika	167
Samostani	168
Kapela svete vere	168
Soba Piks	168
Pojmovnik	170

Spisak fotografija i ilustracija

1. Autoportret Leonarda da Vinčija
2. „Bogorodica u pećini” Leonarda da Vinčija
3. „Mona Liza” Leonarda da Vinčija
4. „Poslednja večera” Leonarda da Vinčija
5. „Poklonjenje kraljeva” Leonarda da Vinčija
6. Torinski pokrov

7. Drvorez sa likom Velikog majstora templarskog reda Žaka de Moleja, sa vezanim rukama
8. Spaljivanje vitezova templara na lomači
9. Kuća Nikolasa Flamela u Parizu oko 1900.
10. Flamelova kuća danas
11. Oficijelni znak Sionskog priorata
12. Prvi Sonijerov pergament
13. Drugi Sonijerov pergament
14. Statua Berenžea Sonijera u Sonijerovom muzeju
15. Kula Magdala
16. Bista Asmodeja u crkvi u Ren le Šatou
17. „Pastiri iz Arkadije” Nikole Pusena
18. Crkva u Ren le Šatou
19. Nadgrobnii spomenik Mari de Blanšfor na groblju u Ren le Šatou, sa simbolom Priorata – „PS”
20. Srednjevekovna freska koja prikazuje Darovnicu
21. Pehar Svetog Grala u crkvi Santi Kvatro Koronati u Rimu
22. Papa Jovan Pavle drugi ljubi pehar
23. Sedište Opus Dei u Njujorku
24. Crtež Bafometa francuskog okultiste Elifasa Levija
25. Fibonačijeva spirala
26. Tarot karta Obešenjak, pripisana Žakeminu Gringoneu
27. Luvr
28. Obrnuta piramida u Luvru
29. Crkva San Silpis
30. Meridijan „Ružina Linija” (po pretpostavci izvorni, drevni) koji prolazi kroz crkvu San Silpis

31. Zamak Vijet
32. Kapela Roslin
33. Učenikov stub, kapela Roslin
34. Templ crkva u Londonu
35. Vestminsterska opatija

Uvod

Od objavljivanja „Da Vinčijevog koda” u aprilu 2003. pitanje koje se svima vRzmalo po glavi glasilo je: „Koliko je od onog što kaže istina?”. Tačno, pisac Den Braun na početku kaže da su „svi opisi slikarskih dela, arhitekture, dokumenata i tajnih rituala u tom romanu verni”, ali, na kraju krajeva, to je ipak roman, pa je svakako dopustio sebi malo pesničke slobode.

Cilj ove knjige je da pokuša da odvoji činjenice od literature. To nije lako! Ponekad teme koje Braun koristi iz jedne perspektive izgledaju na jedan, a iz druge na potpuno drugačiji način.

Hrišćanska crkva svakako oseća da je zbog „Da Vinčijevog koda” dospela u centar pažnje - a njoj se ne sviđa da je neko posmatra kritičkim okom. Ta crkva se 2000 godina zasnivala na veri svojih sledbenika, a za njih je vera, po definiciji, verovanje bez dokaza. Hrišćanstvo nije bilo u stanju da nađe bilo kakav ubedljiv dokaz za ono u šta želi da njegovi sledbenici veruju, i više od jednog veka unazad moralo je da se brani od mnoštva naučnih otkrića za koje je želelo da najradije nestanu!

Sada se crkva opet našla suočena sa teškim pitanjima, ovog puta zbog romana-bestselera po imenu „Da Vinčijev kod”.

„Da Vinčijev kod” je postigao tako sjajan uspeh ne zbog očigledno zanimljivog, ali prilično prosečnog avanturističko-kriminalnog zapleta, već zato što je Den Braun podstakao svoje čitaoce da ranije prihvaćene poznate „istine” vide u potpuno nepoznatoj svetlosti.

Na taj način, on je podstakao apetit mnogima, a opet njihovo ljubopitstvo ostavio nezadovoljenim na kraju romana. Braun provocira svoje čitaoce da postavljaju sebi teška pitanja, a ja se nadam da ću u ovoj knjizi bar donekle izaći u susret poraslom apetitu ljudi za ovakve teme.

Neki od nas misle da se u poslednjih par decenija odigralo određeno „otopljanje” koje vodi čovečanstvo ka nekoj vrsti duhovnih otkrovenja. To se odigralo putem naučno-fantastičnih filmova kakav je „Matriks” i opšteg interesa i rasprava o ezoteričkim temama kakve su leteći tanjiri i krugovi u žitu. To otkrovenje bi čak moglo da uzme oblik iskopavanja u Ren le Šatou, što bi dovelo do priznavanja porodica Grala.

Subverzivni roman Den Brauna „Da Vinčijev kod” mnogo je doprineo promeni kroz koju svet prolazi. Da li ste deo te promene i želite li da znate više?

Martin Lun, Barselona, Španija

Poglavljje jedan

Leonardo da Vinči – njegov život i umetnost

To što je Den Braun izabrao Leonarda da Vinčija za

središnjeg umetnika u svojoj knjizi i lik koji se pojavljuje u njenom naslovu istovremeno je i interesantno i opravdano. Leonardovo znanje je kroz vekove praktično postalo svojina čitavog zapadnog sveta. On je verovatno najveći primer univerzalnosti koji je svet ikad video. Kao i ime Alberta Ajnštajna, ime Leonarda da Vinčija je sinonim za genija.

U njegovo doba, uopšte nije bilo retko da ljudi zadiru u više oblasti znanja ili više specijalnosti, ali uprkos tome, nikad nije bilo, čak ni u njegovo vreme, nikog ko bi se mogao meriti sa njim kao slikarom, vajarom, arhitektom i inženjerom. I ne samo to, on nije istraživao prirodu samo da bi stekao znanje kako stvari funkcionišu, već da bi shvatio i zašto. Den Braun je zato u pravu kad kaže da je Leonardo bio „poklonik božanskog poretka Prirode”. Dok su njegovi savremenici preslikavali biljke sa slika u knjigama, on je preslikavao direktno iz prirode. Njegov izbor biljaka na njegovim slikama bio je simboličan. Kao što nam je šokiranim tonom rekao Den Braun, on je zaista secirao leševe, ukupno 30, otprilike 2 godišnje, dok je obavljao proučavanja. To je bilo nezakonito, ali drugo je pitanje da li je zaista sam iskopavao tela. Crkva je verovala da ljudsko telo mora da bude sahranjeno da bi moglo da vaskrsne Sudnjega Dana. Ipak, izgleda da je Leonardo imao odobrenje crkve za tu praksu; nema sumnje da su mnogi uticajni ljudi bili impresionirani veštinom kojom je u njegovim crtežima prikazano ljudsko telo u raznovrsnosti svojih slojeva. Drugim rečima, bilo je zabanjeno secirati leševe, ali se niko

nije mogao nagnati da preduzme nešto protiv toga što Leonardo to čini. (To očigledno prenebregavanje zakona u nekim slučajevima može da zazvuči poznato svakom ko poznaje savremeni italijanski pravni sistem). Leonardovi detaljni crteži u velikoj meri su doprineli današnjem medicinskom znanju od koga imamo znatne koristi.

Njegovi pronalasci pokazuju da je imao značajne vizionarske moći. Pravio je nacрте za tenkove, padobrane, automobile i helikoptere, koji nisu mogli da se ostvare vekovima. Zamislio je čak i teleskop 100 godine pre Galileja. Za Leonarda, vid je bio najviši čovekov čulni organ, zbog njegove sposobnosti da tačno prenosi znanje. Zato je njegova filozofija bila „super vedere” – znati kako da se gleda. Možda je nepošteno prema Leonardu to što je Den Braun rekao da je ovaj slikao hrišćanske motive iz komercijalnih razloga, da bi mogao da nastavi svoj raskošan način života. Sve što je činio, činio je sa neuporedivom veštinom, koja je poticala od izvrsne podloge koju je za nju stvorio. Istina je da on nikad nije naslikao raspeće Hristovo. Teško bi se takođe moglo reći da je stvorio „ogroman broj dela” sa hrišćanskim temama; od sedamnaest preostalih slika koje se sigurno mogu pripisati njemu, nekoliko nije dovršeno.

Njega istoričari umetnosti spominju naprosto kao „Leonarda”. Naziv „da Vinči” („od Vinčija”) nije prezime; ono samo označava odakle je poreklom. Ako bismo ga koristili kao prezime, bilo bi to kao da o Aleksandru Velikom govorimo samo kao o „Velikom”; međutim, „Da Vinči” se toliko često koristi da ne može biti nedoumice o kome je reč.

Leonardo se rodio 1452, kao nezakoniti sin ser Pjera, uspešnog advokata i zemljoposjednika iz Firence. Majka mu je bila florentinska seljanka koja se kasnije udala za jednog ondašnjeg radnika. Leonardo je odrastao na očevom posedu u okolini Empolija, gde se prema njemu postupalo kao prema zakonitom sinu i tu je naučio čitanje, pisanje i aritmetiku. Kasnije je učio latinski, višu matematiku i geometriju.

Kad je imao oko 15 godina, otac je odveo Leonarda Andrei del Verokiju, pa je on, postavši njegov pomoćnik, kod njega učio slikarstvo, vajarstvo i tehničko-matematičke veštine. Tada će se susresti sa još jednim Velikom majstorem Sionskog priorata, Botičelijem, koji je tada takođe učio kod Verokija. Verovatno je da je svoje proučavanje anatomije Leonardo započeo u jednom obližnjem studiju u tom periodu. Radio je nezavisno u Firenci sve do 1481. Mnoga njegova dela datiraju iz tog perioda, uključujući i veliko nedovršeno „Poklonjenje kraljeva”.

1482. Leonardo je stupio u službu Ludovika Sforce, poznatog takođe i kao Lodoviko Moro (Crni), Vojvode od Milana, gde se na listi dvorana navodi kao *pictor et inegarius ducalis* („vojvodin slikar i inženjer”). Sforca je bio blizak prijatelj Renea Anžujskog, još jednog velikog majstora Sionskog priorata. Tamo je Leonardo proveo narednih 17 godina, dok Ludoviko nije zbačen sa vlasti. Pored slikanja, vajanja i uređivanja dvorskih proslava, on je bio tehnički savetnik za arhitekturu, fortifikaciju i vojna pitanja, pa je čak služio i kao inženjer za hidrauliku i mehaniku. U tom periodu

je najpotpunije razvio svoju univerzalnu genijalnost.

Tokom tog perioda završio je samo sedam slika, uključujući i prvu verziju „Bogorodice u pećini”, koju pominje Den Braun. To je bio deo oltara koji je trebalo da bude izložen u crkvi Svetog Franje Velikog u Milanu. U to vreme je takođe naslikana i veličanstvena Poslednja večera, na zidu crkve Santa Marija del Gracie (Santa Maria dell Grazie) u Milanu.

Leonardo je tada počeo da razvija svoju ideju o „nauci slikarstva”. Zaključio je da su slikari, koji koriste svoju nadmoćnu sposobnost viđenja, savršeni medijumi za prenošenje znanja pomoću slika, pa je zato svoju umetnost koristio za podučavanje drugih. Ovo je posebno važno za razumevanje uloge Leonarda da Vinčija u „Da Vinčijevom kodu”. Nije Leonardo samo naslikao lepu sliku „Poslednja večera”. Bio je to njegov način da nam saopšti nešto od ogromnog značaja, tako da to dopre do nas i do današnjeg vremena, i da to može razumeti svako ko poznaje njegovu šifru. Kad bi zajedno postavljao tekst i ilustracije, on je prednost davao ilustracijama. Ilustracije ne izražavaju tekst; tekst služi samo da objasni sliku.

Između 1490. i 1495. pisao je rasprave o slikarstvu i arhitekturi i knjige o elementima mehanike i ljudske anatomije. Takođe je nastavio sa proučavanjima u raznim naučnim oblastima. Napisao je i skicirao detaljan prikaz svega što je radio, a čitav taj opus ima na hiljade strana, od kojih su mnoge preživele do dana-današnjeg.

Pošto je Leonardo bio levoruk, pisanje kao u ogledalu nije mu previše teško padalo. Njegov stil nije lak za čitanje, a

njegove greške u pisanju i skraćenice još uvećavaju tu teškoću. A ni njegove beleške nisu uvek imale logični redosled. U svom delu koristio je pisanje obrnuto kao u ogledalu, ali njegova prepiska sa drugima pokazuje da mu nije bilo teško ni normalno pisanje. Glavni Leonardov biograf, Serž Bremlj, proučio je sve preživjele Leonardove rukopise i zaključio da je pisao obema rukama i u oba smera. Jedan od rezultata – ako ne i razlog – njegovog obrnutog pisanja bio je taj da se mastilo nije razlivalo kada je pisao levom rukom. Naravno, možda je takođe imao nameru da piše u potaji pošto nije hteo da mu drugi krađu ideje. Još jedan razlog za takav oprez poticao je iz njegovih nekonvencionalnih predstava o hrišćanstvu. Kao što je Den Braun istakao, u Leonardovo vreme se levorukost povezivala sa „putem leve ruke i satanskim silama. Zato se na levoruke gledalo sa podozrenjem; nije u to vreme bilo lako naći nekog ko je to tako otvoreno ispoljavao kao Leonardo. On je, naime, pisao sa namerom da objavi i na marginama jednog od svojih anatomskih crteža traži od svojih sledbenika da obezbede da njegova dela budu odštampana.”

Do 1500. Leonardo je već bio otišao iz Milana i vratio se u Firencu preko Venecije, čija je vlada zatražila njegov savet u pogledu pretnje od turske invazije na Friuli. Leonardo je preporučio da se ta oblast potopi. Po povratku u Firencu, Leonardo je započeo skicu za sliku „Devica Marija i dete sa sv. Anom” i „Bogorodica sa preslicom”¹. 1503. Leonardo je otišao iz Firence i stupio u službu Čezara Bordžije, vojvode od Valentina, koji je bio biološki sin pape Aleksandra VI i

čovjek koga su se najviše plašili u to doba. Sumnjalo se da je ubio svog brata, ali je zločin za koji je nesumnjivo bio kriv bilo ubistvo njegovog šuraka Alfonsa, vojvode od Bikelje, drugog muža njegove nečasne sestre Lukrecije, u avgustu 1500. Leonardo je bio fasciniran Bordžijom, koji je, sa svojih 27 godina, bio duplo mlađi od njega.

U tom periodu, Leonardo se bavio crtanjem planova grada i topografskih mapa. Njegov rad postavio je osnove savremene kartografije. 1503. vratio se u Firencu i projektovao kanal koji bi se protezao od grada do mora. To nikad nije izvedeno, ali danas autoput koji povezuje Firencu sa morem ide tačno tim pravcem koji je predložio Leonardo.

Leonardo je naslikao "Mona Lizu" između 1503. i 1506, dok je radio na muralu u Dvorani pet stotina u Firenci. Tu sliku je ostavio nedovršenu, pošto se tada vratio u Milano na zahtev Šarla od Amboaza, namesnika francuskog kralja u Milanu. Narednih šest godina proveo je u Milanu, koncentrišući se na arhitekturu, sa kraljevskom platom od 4000 dukata godišnje. Tada je naslikao drugu verziju „Bogorodice u pećini”.

Kad su Francuzi isterani iz Milana 1513, Leonardo se preselio u Rim. Đulijano de Mediči, brat pape Lea X, dao mu je apartman u svojoj palati, Belvedere, koja je bila deo Vatikana. Bio je plaćen, ali dok su drugi, poput Mikelandela, radili na raznim arhitektonskim i slikarskim projektima, Leonardu nije ostalo mnogo toga da radi.

Leonardo je bio pridružen vojsci Šarla de Monpensijea i Burbona, maršala Francuske, i viceguvernera Langdoka i Milana, koga je bio glas da je najmoćniji plemić u

Francuskoj početkom 16. veka. On je postao veliki majstor Sionskog priorata nakon Leonarda da Vinčija, 1519. g.

U svojoj 65. godini, Leonardo prihvata ponudu mladog francuskog kralja Franje I, da stupi u njegovu službu. Poslednje tri godine svog života proveo je u maloj vili u Kluu (koji će kasnije biti nazvan Klo Lise) blizu kraljeve letnje rezidencije na reci Loari. Titula mu je bila „prvi kraljev slikar, arhitekta i mehaničar”. U tom periodu se u velikoj meri prema njemu postupalo kao prema uvaženom gostu. Jedina slika koju je uspeo da završi bila je Sv. Jovan Krstitelj, a mnoga od ostalih dela koja je započeo bile su skice za dvorske proslave. Napravio je nacrt vrtova za kraljevu majku, ali su ti planovi morali da se napuste zbog opasnosti od malarije.

Leonardo da Vinči je umro 2. maja 1519. u Kluu i sahranjen u dvorskoj crkvi Sv. Florentina. Ali, ta crkva je tokom francuske revolucije bila teško oštećena i na kraju srušena u 19. veku. Njegov grob više ne može da se nađe. Njegovo imanje nasledio je njegov najposvećeniji učenik, Frančesko Melci.

Leonardo je opisan kao jedan od prvih ružokrstovaca, a jedan njegov biograf, Vazari, napisao je da je „mislio jeretički”. Ta jeres je uključivala njegovo verovanje da je Isus Hrist imao brata blizanca, Tomu. Na njegovoj slici „Poslednja večera” to je ono što se zapaža kao dva gotovo identična lika Hrista. Drugi lik s leva pokazuje izrazitu sličnost sa Hristom, koji je prikazan kako sedi u sredini, i smatra se da taj lik možda predstavlja Tomu.

Robert Langdon, Sofi Neve, Li Tibing i drugi likovi iz „Da Vinčijevog koda” raspravljaju o nekoliko Leonardovih dela. Neka od važnijih su:

Vitruvijanski čovek

Jedno od poslednjih pojavljivanja Da Vinčijevog crteža “Vitruvijanski čovek” (i, bez sumnje, najrasprostranjenije), je na italijanskom novčiću od 1 eura, što ukazuje da popularnost tog simbola ne opada. On se takođe nalazi na koricama ove knjige. Sam Leonardo je o ovom crtežu napisao:

„Vitruvije, arhitekta, u svom delu o arhitekturi kaže da se mere ljudskog tela sledeće: 4 prsta čine jedan dlan, a 4 dlana čine jednu stopu, 6 dlanova čine lakat; čovekova visina je četiri lakta. A 4 lakta čine jedan korak, a 24 dlana čine čoveka. Dužina čovekovih raširenih ruku jednaka je njegovoj visini. Rastojanje od korena kose do dna brade čini osminu njegove visine; rastojanje od vrha grudi do korena kose biće sedmina čitavog čoveka. Rastojanje od bradavica do vrha glave biće četvrtina čoveka. Najveća širina ramena sadrži četvrtinu čoveka. Od lakta pa do vrha šake to je petina čoveka; a od lakta pa do pazuhe je osmina čoveka. Čitava šaka biće desetina čoveka. Rastojanje od dna brade do nosa, a od korena kose do obrva je u oba slučaja ista, i kao i uho, čini trećinu lica”.

(Beležnice Leonarda da Vinčija, tom 1 od 2 toma u proširanoj verziji, str 182-3, Dover, ISBN 0-486-2252-0.)

Bogorodica u pećini

Den Braun tvrdi da je izvorni nalog za izradu „Bogorodice u pećini” došao od monahinja iz kapele Device u crkvi Sveti Franja Veliki u Milanu. Nju su, zapravo, naručili monasi te crkve. Jedna od verzija „Bogorodice u pećini” nalazi se u Luvru i smatra se da je ona u potpunosti Leonardovo delo. Stručnjaci nisu tako sigurni da je drugu verziju, u Nacionalnoj galeriji u Londonu, slikao samo on. Ona ima „plastičniji” izgled, što je dovelo do teorije da je ona delo udruženog rada. Ta slika ne samo da opisuje bezgrešno začecje, već odražava i činjenicu da je legenda o sv. Jovanu Krstitelju bila popularna u Firenci tog perioda. Ta slika prikazuje dete Isusa kako po prvi put sreće Jovana Krstitelja. Oba deteta nastoje da pobegnu od čuvenog Irodovog pokolja nedužnih, a Jovan Krstitelj je pod zaštitom anđela Urijela. Zapravo, Leonardo je u neku ruku čitavog života bio opsednut Jovanom Krstiteljem. U izvornim skicama, Urijel je naslikan kao veoma ženstven, ali na samoj slici anđeo ima mnogo više hermafroditских crta.

Dileme koje je ta slika izazvala nisu podstaknute „užasom” koji je ovde predstavljen. Jovan Krstitelj je bio učitelj Isusa Hrista i u jevanđeljima je na nespretan način opisano kako Jovan krsti Hrista. Jovan Krstitelj je bio glavni lik u Isusovom životu. Ta dva dečaka su bila rođaci, prema piscu trećeg jevanđelja, Luki. Kao Aronov potomak, Jovan je mogao da polaže pravo na titulu Sveštenika Mesije. A pošto je Isus potomak i Arona i Davida, on je mogao da polaže pravo i na titulu sveštenika Mesije i kralja Mesije. Zato su ta

dva rođaka predstavljala odgovor na molitve Jevreja da se ujedine duhovni i zemaljski aspekti u istoj porodici. Ta se situacija još jednom ponovila tokom dinastije Makabejaca – posljednje izraelske monarhije. To se ne uklapa u plan rimokatoličke crkve da predstavi Isusa kao sina Božijeg. Teško da bi to mogao da bude, ako je drugog čoveka smatrao svojim učiteljem.

Jovan Krstitelj je bio prorok koji je predvideo da će se pojaviti jedna kraljevska figura i ispuniti proročanstvo da će rimski okupatori Judeje biti zbačeni. Rimske vlasti su ga smatrale toliko opasnim da je morao da bude pogubljen. Za raspravu je da li slika jasno i glasno izražava tu poruku. Položaj dece u odnosu jedno na drugo nije izrazito drugačiji na drugoj slici. Glavni problem u kompoziciji slike odnosi se na činjenicu da na prvoj slici nijedan od svetih likova nema oreol, pa su zato monasi konstatovali da je neprihvatljiva i tražili da se naslika druga verzija.

Ima i drugih razlika između te dve slike, na primer, druga slika je mnogo plavlja po koloritu. Urijelova ruka, koju Den Braun opisuje kako pravi pokret kao da seče, ispod Marijine ruke nalik na kandžu, na drugoj slici ne pokazuje na Sv. Jovana. Na prvoj slici to bi odgovaralo proročanstvu da će Jovanu u budućnosti biti odsečena glava.

Leonardu je 25. aprila 1483 rečeno da naslika tu sliku. Dat mu je veoma tesan rok, da je završi do praznika Blagovesti 8. decembra. Leonardo, što je tipično za njega, nije poštovao taj rok, što je dovelo do dva duga sudska procesa. Moguće je da je Leonardo dao kopiju koja je danas u Luvru francuskom

kralju Luju XII, u znak zahvalnosti što je rešio zakonske probleme koji su se pojavili. To bi zahtevalo da se naslika drugi primerak. Monasi su ustanovili šta tačno žele na slici:

„Stavka, naša Bogorodica: nalaziće se u središtu, njena odora biće od zlatnog brokata i marinsko plava, skute će joj biti od zlatnog brokata na purpurnom, biće urađena u ulju, lakirana finim lakom... Stavka, Bog Otac: njegov ogrtač biće od zlatnog brokata i marinskoplave. Stavka, anđeli: biće ukrašeni a njihove skute islikane u ulju, u grč-kom maniru. Stavka planine i stene: biće naslikane uljanim bojama, veoma živopisno...”

Međutim, to je izmenjeno na nekoliko mesta. Mi sada znamo da je slika konačno prikazana 18. avgusta 1508, a potpuno je isplaćena u oktobru iste godine.

Mona Liza

Ova slika, koja mora da je najprepoznatljivija na svetu, čuvana je u Salle des Etats (Sali država) u desnom krilu Luvra do 2003. Tada je premeštena u prostoriju koja je pogodnija da primi ogromne mase koje žele da je vide. Priča se da je Leonardu bilo potrebno deset godina samo da bi naslikao njene usne. To je jedini od njegovih portreta koji je bez diskusije njegov, iako nije ni potpisan ni datiran. On takođe ima više imena. Francuzi zovu tu sliku „La Joconde”, a Italijani „La Gioconda” („Đokonda”) što znači „radosna žena”. To je lako mogla da bude najomiljenija Leonardova slika, pa bi to mogao da bude razlog što ju je sve vreme nosio sa sobom, kako kaže Den Braun. Drugi razlog bi, međutim, mogao da bude taj što je bila nedovršena.

Izvorno je naslikana uljem na jablanovom drvetu i kupio ju je francuski kralj za četiri hiljade dukata. Nakon francuske revolucije, prenesena je u Luvr. Napoleon ju je uzeo i držao kao ukras u svojoj spavaćoj sobi dok nije prognan iz Francuske, kada je ona vraćena u Luvr. Prvobitno je bila mnogo veća. Na dve drvene oplata koje su se tu izvorno nalazile bila su naslikana dva stuba, što je otkrivalo da Mona Liza zapravo sedi na nekoj terasi.

Interesantna je ideja Dena Brauna da je „Mona Liza” anagram od „AMON L’ISA”, koji predstavlja jedinstvo muškog i ženskog. Međutim, ona bi isto tako mogla da bude anagram od „sol (i) anima”. To znači „sunce i duša” i moglo bi se odnositi na jednu od glavnih religija u Rimu iz doba Konstantina Velikog, Sol Invictus („Nepobedivo Sunce”), iz koje su preuzeti mnogi hrišćanski običaji. Ima nekoliko kandidata za koje se pretpostavlja da predstavljaju Mona Lizu. Sugestija Dena Brauna da je to sam Leonardo, prerušen, mogla bi čak i da se pokaže kao tačna. Kompjuterski testovi grafičkih crta pokazuju da postoji bliska veza između osobina „Mona Lize” i Leonardovog autoportreta. Međutim, vlada široko uverenje da je ta slika naručena kao portret Madone Lize, žene Frančeska di Bartolomea del Đokonda.

Pokazalo se da je razlog za osmeh isto tako zagonetan. Jedan italijanski lekar je izneo pretpostavku da je ona patila od bolesti koja se naziva „bruksizam”, koja dovodi do škrgutanja zubima u snu ili prilikom stresa. Leonardo se svakako trudio da što više zabavi svoj model, da bi smanjio

svaki stres. Angažovao je muzičare i držao prilikom slikanja belu persijsku mačku i hrta. Stil samog osmeha su u tom razdoblju koristili i Leonardo i drugi slikari, uključujući i učitelja od koga je učio, Andrea del Verokija.

Neki ljudi smatraju da je ta slika „dosadna”, ali je Leonardo u tom delu zašao na potpuno novu stilističku teritoriju. Jedna stvar koja odvaja Mona Lizu od drugih portreta tog doba je što ona ne nosi nikakav nakit. Leonardo je takođe narušio konvencije tog vremena prikazavši je suviše opuštenom u odnosu na tradicionalno ukočene i formalne poze.

„Sfumato” stil te slike (koji Sofija iz „Da Vinčijevog koda” opisuje kao „zamagljen”) u kome sve izgleda kao da je u magli, predstavlja jednu od glavnih karakteristika Leonardovih slika. To je bio njegov način izražavanja „iskustva prirode”. Den Braun primećuje da je linija horizonta seoskog pejzaža nejednaka, i da je deo na strani leve ruke nešto niži nego deo pored desne. Po nekima, to je bio Leonardov način da izrazi žensku, tamniju stranu postojanja. Sa desne strane slike postoji bazen sa vodom koji je viši od potoka koji teče sa leve. Moguće je da iza Mona Lizine glave postoji vodopad, iz koga se voda preliva u potok. Možda iza toga nema daljih skrivenih tumačenja.

Kako izveštava Den Baun, ta slika je ukradena iz Luvra 1911. Lopov je bio Italijan koji ju je odneo u Italiju. Prošlo je 24 sata pre nego što su vlasti shvatile da je ukradena, pošto su pretpostavljale da ju je sklonio zvanični muzejski fotograf. Potom je bilo potrebno nedelju dana da se pretraži Luvr, ali je nađen jedino okvir na stepenicama. Nakon dve godine,

lopov, Vinčenco Peruda, ponudio je sliku na prodaju galeriji Ufici za 100.000 \$, gde je bila izložena pre nego što je vraćena u Pariz.

Da bi ukrao sliku, Peruda je čekao u jednoj maloj sobi u Luvru dok muzej nije zatvoren, a potom je ušao u prostoriju u kojoj je bila izložena Mona Liza. Skinuo je sliku sa zida i isekao je iz okvira. Da bi pobeo iz muzeja, morao je da odvrne ručku sa brave vrata koja je trebalo da budu zaključana. Peruda je bio zaposlen u Luvru kao zastakljivač slika, pa je zato veoma dobro poznao raspored muzeja.

1956. jedan mentalno poremećeni posetilac je prosoo kiselinu po slici i bilo je potrebno nekoliko godina da se ona restaurira. Slika je poslednji put izašla iz tog muzeja 1974. kad je bila izložena u Japanu. U znak zahvalnosti za to, Japanci su poklonili Luvru debelo tripleks staklo koje sada pokriva tu sliku u njenoj kutiji neprobojnoj za metke. Danas je dogovoreno da se ona nikad više ne iznosi iz Luvra – rizici su suviše veliki. Ona se drži na stalnoj temperaturi od 18⁰ C i procentu vlažnosti 55. Ima ugrađen erkondišn i četiri kg silikonskog gela koji garantuje da neće doći do promena u stanju vazduha. Njena kutija se otvara jednom godišnje da se proveru stanje slike i da se servisira erkondišn. Niko se nije usuđivao da očisti sliku iz straha da je ne ošteti, pa su možda boje na slici, koja su sada pokrivenne prljavštinom, mnogo sjajnije nego što ih mi vidimo.

Poslednja večera

Vojvoda Lodoviko je od Leonarda naručio „Poslednju večeru”, da je naslika na zidu trpezarije njegovog porodičnog

samostana i kapele, Svete Marije Milostive u Milanu. Slika je duga 11 a široka 4,5 metra i Leonardo ju je završio 1498, posle trogodišnjeg rada. Narušivši konvencije, Leonardo je prikazao sve apostole kako sede sa iste strane stola, u grupama po tri, učinivši da izgledaju kao male fokusne grupe. Svi likovi izgledaju veći nego što jesu, pošto je to suviše mali da bi svi mogli udobno da se smeste. Hrist je učinjen središnjom tačkom tako što su iza njega smeštena tri prozora, a najveći od njih uokviruje gornji deo njegove glave i tela. Prikazan je u stanju apsolutne smirenosti, dok su apostoli oko njega očigledno uzrujani.

Najveći Leonardov problem je bio da nađe osobu na osnovu čijeg lika bi naslikao portret Jude. Očigledno je da mu je trebalo više od godinu dana da nađe lice koje bi zračilo sa dovoljno zla. Kao poslednje rešenje, kazao je da će kao model iskoristiti lice opata Svete Marije Milostive: „Do sada sam se uzdržavao da ga ne bih izložio podsmehu u njegovom sopstvenom manastiru”. On nikad nije tražio dopuštenje da koristi lica ljudi u svojim slikama, a oni nisu ni bili svesni da on to čini. Juda je jedini lik na slici koji se ne naginje prema Hristu, a njegova ruka lebdi nad zdelom, ilustrujući Hristove reči: „Onaj ko umoči sa mnom ruku u zdelu, taj će me izdati”.

Ta slika je od početka bila izuzetno popularna. Francuski kralj je njome bio toliko oduševljen da je hteo da se čitav zid sruši i pošalje u Francusku, ali su tehnički problemi bili tako veliki da je ostala tamo gde je prvobitno i naslikana.

Nažalost, ona je danas u jadnom stanju. Jedan od razloga za

to je što hromatske boje koje su korišćene nisu pogodne za slikanje na zidu. Ona je propadala prilično brzo, a 1652. kroz središte zida su probijena vrata! Posledice toga se još uvek mogu videti.

Napoleonove trupe su koristile tu trpezariju 1796. kao štalu, pa iako je Napoleon zabranio da se slika ošteti na bilo koji način, vojnici su gađali apostole blatom. Ta prostorija je potom korišćena za držanje sena, a čisto da pokaže da stvari mogu da budu i gore, jedna poplava iz 1800. dovela je do toga da sliku prekrije zelena plesan.

Međutim, izdržljiva do poslednjeg trenutka, ta slika je preživela još i napad saveznika 1943. kada je uništen krov trpezarije. Slika je bila zaštićena džakovima peska, ali je ipak teško oštećena. Preduzeta je čitava restauracija, sa najminucioznijim detaljima i završena 1954. Ostalo je vrlo malo od izvorne slike, i nije bilo moguće povratiti izvorni izraz na licima apostola, iako su obrisi likova bili vidljivi tokom restauracije.

Uprkos neprekidnom pustošenju tokom vekova, izgleda da je osoba sa desne Hristove strane žena. Kako je Den Braun rekao u svom intervjuu za EJBisi (ABC)-jeve vesti *Prajmtajm Mandej (Primetime Monday)*, koje je vodila Elizabet Vargas:

„Slike su po prirodi simbolične. Predstava „V” na slici je davno pre Leonarda da Vinčija bilo simbol ženskog. Taj simbol je u osnovi materica, u najstrožem, simboličkom smislu”.

Osim što formiraju simbol „V”, može se videti da likovi

Magdalene i Hrista u ogledalu formiraju slovo „M” za „Mag-dalenu”. To se još jasnije vidi na kopiji slike koju je načinio jedan nepoznati umetnik iz 16. veka, a koja se čuva u Muzeju Da Vinči u Tongerlou u Belgiji. Međutim, u svom članku „Da li `Da Vinčijev kod` razotkriva Leonarda?” („Njujork Tajms”, 3. avgust 2003) Brus Bačer se ne slaže sa tim. On ukazuje da je na drugim slikama „Poslednje večere” firentinskih savremenika ne samo izdaja naglašena više od euharistije i pehara, već i da se „sveti Jovan bez razlike prikazuje kao prelepi mladić, a Isusova posebna naklonost prema njemu izražava se tako što mu on sedi sa desne strane”.

Poklonjenje kraljeva

Leonardu je naručeno da naslika to delo 1480. za manastir San Donato a Scopeto, u blizini Firence. Trebalo je da bude isplaćen pomoću komplikovane nagodbe sa zemljom, u kojoj je postojala i klauzula za kaznu kojom bi izgubio sve ukoliko ne bi isporučio sliku na vreme Kao što je bio slučaj sa svim naručenim delima, Leonardo nije bio u stanju da ispuni svoju obavezu.

Ta slika predstavlja tri mudraca koji posećuju tek rođenog Hrista i njegovu majku Mariju. U velikoj gomili od 66 ljudi i 11 životinja, ima jedan pastir koji stoji usamljen na krajnjem desnom delu slike, za koga se smatra da predstavlja portret mladog Leonarda. Ruševine u pozadini predstavljaju slom paganizma. Takva simbolika bila je tipična za ono doba. Međutim, prilikom detaljnijeg ispitivanja slike uz upotrebu infracrvenih zraka, otkriveno je da su postojali likovi koji su

činili stepenište koje je, po nekima, predstavljalo renesansu. Pošto je slika ostala nedovršena, bilo je moguće da se vidi skica oker boje i tako otkrije kako je Leonardo radio. Uvek se smatralo da je „Obožavanje” jedno od najvažnijih slikarskih dela Italije. To je bilo dok se nije pojavio Mauricio Seraćini. On je istaknuti stručnjak za slikarstvo koji je proveo gotovo 30 godina ispitujući slikarska dela. Galerija Ufici ga je zamolila da utvrdi da li je slika „Poklonjenje kraljeva” suviše krhka da bi se restaurirala. On je tada, 21. aprila 2002, preko Melinde Heneberger, reporterica „Njujork Tajmsa” objavio zaprepašćenom svetu da su rezultati njegovog obimnog rada otkrili da „ništa što danas vidimo na „Poklonjenju” tu nije stavio Leonardo. Samo Bog zna ko je to učinio, ali to nije bio Leonardo. Taj ko je to učinio nije čak bio ni dobar slikar”. Neki misle da je tom izjavom naprosto pokušao da izazove senzaciju. Kako piše Den Braun u „Da Vinčijevom kodu”, Seraćini smatra da je sivozelene linije nacrtao Leonardo, a da se teško može zamisliti da bi se Leonardo ikako mogao smatrati odgovornim za neke od linija nacrtanih braon bojom. On je izjavio da, na primer, Bogorodičino desno stopalo ima zašiljene nožne prste i petu, detetova mala stopala izgledaju kao da su izrezbarena u drvetu, a detetova kosa izgleda kao „bebeći tupe”. Seraćini je osećao da je za Leonarda, poznatog po svom detaljnom poznavanju anatomije, uvreda to što se vekovima smatralo da je on u celosti uradio to delo.

Njegovu teoriju je podržao jedan od vodećih svetskih stručnjaka za Leonarda, Karlo Pedretti sa Kalifornija

univerziteta iz Los Angelesa. On poznaje Seraćinija 30 godina i kaže da nema sumnje da su rezultati njegovih nedavnih testiranja ispravni. „Iz onoga što mi je pokazao”, kaže Pedreti, „jasno je da je preko izvorne Leonardove skice slikao neki anonimni slikar”.

Torinski pokrov

Jedna od najfascinantnijih teorija u vezi Leonarda tiče se Torinskog pokrova, za koji se tvrdi da sadrži Hristov lik koji se otisnuo na pokrovu kojim je bio prekriven nakon smrti. Čudna je stvar da Leonardo nikad nije naslikao raspeće, koje predstavlja jednu od glavnih umetničkih tema njegovog vremena, pa neki veruju da je načinio Torinski pokrov kao sopstveno subjektivno tumačenje toga. Katolička crkva je dopustila naučnicima da detaljno ispituju Pokrov samo tokom pet dana i noći 1978. g. Starost tkanine je procenjena na osnovu testova sa ugljenikom i sa 95% verovatnoće utvrđeno je da je načinjena između 1260. i 1390. Crkva je to objavila 13. oktobra 1988. na svoju priličnu sramotu. Jedan od argumenata koji govore protiv toga da je taj pokrov načinio Leonardo je i taj što je prošlo dosta vremena od nastanka tkanine do njegovog rođenja 1452. Međutim, tkanine iz tog ranijeg perioda bile su sasvim dostupne u Leonardovo vreme, pošto su bile donesene u Evropu tokom krstaških ratova. Leonardo je mogao da upotrebi taj materijal da je želeo da ubedi druge da je to Hristov pokrov. Nije moguće proceniti kada je slika utisnuta u tkaninu, pošto datiranje pomoću ugljenika to ne pokazuje.

Lik na pokrovu veoma podseća na Leonardov sa njegovog autoportreta. Kao što je već ranije rečeno, izgleda da je Leonardo bio model i za Mona Lizu. Slično Alfredu Hičkoku, izgleda da je uživao da igra kameleonsku ulogu u svojim delima. Nema sumnje da je posedovao dovoljno umeća da načini delo kakvo je Torinski pokrov i da sakrije kako je to učinio.

Torinski pokrov je 550 godina pripadao kraljevskoj italijanskoj porodici, Savoijama. Jedini preostali naslednik te porodice poklonio ga je katoličkoj crkvi 1983. Isto tako, u palati Savoja u Torinu nalazi se jedini poznati Leonardov autoportret. Verovatno je da je Pokrov naručio ili vojvoda od Savoje ili papa, a moguće i obojica u dogovoru. Pretpostavlja se da su želeli da se napravi zamena za postojeći Pokrov iz Lireja. Pokrov iz Lireja je prvi put pokazan 1389, a lokalni biskup od Troja ga je proglasio lažnim, izjavivši da je „vešto naslikan, a to je potvrdio slikar koji je to učinio”. To se očigledno ne bi moglo reći za Torinski pokrov, za koji do dana-današnjeg ne možemo da utvrdimo kako je napravljen. Mi znamo da je Leonardo stalno eksperimentisao sa novim slikarskim tehnikama. Na primer, jedna rendgenska analiza njegove slike Jovana Krstitelja otkriva da nema nikakvih poteza četkicom i izgleda kao da je naslikana maglom. Nijedan slikar nije uspeo da ponovi tu veštinu.

1976. fotografija pokrova analizirana je V-8 analizatorom slika i otkriveno je da je u nju kodirana trodimenzionalna informacija. Sprava je otkrila savršen reljef ljudskog oblika, koji ne bi bilo moguće načiniti slikanjem. Zapravo, izmena

vlakana koja tvore sliku ukazuje da se odigrao neki proces gorenja. To se moglo postići pravljenjem bareljefa u pećnici, a potom bi se slika ogorela na tkanini. U srednjem veku je bilo uobičajeno da se prave takvi bareljefi umrlih i potom postavljaju na grob. Leonardo je svakako poznao taj postupak, a učio je i vajarstvo.

Postoji takođe ubedljiv dokaz da je Pokrov stvoren uz pomoć kamera opskure, koju čini jedna mračna komora sa konveksnim sočivom ili blendom. Slika nekog spoljašnjeg objekta se projektuje na ekran unutar kutije. Leonardo je crtao takve kamere. Bile su mu poznate i neophodne hemikalije, kao što je srebro-nitrat, koji bi bio neophodan da se to postigne, a proučavao je i optiku. Ta teorija takođe objašnjava zašto zadnja strana tela na pokrovu izgleda kao da je viša od prednje. Potrebno je da postoji samo malo rastojanje između predmeta i kamere, pa da nastane ta razlika u veličini.

Čitava ta stvar, zajedno sa činjenicom da su generacije hodočasnika obožavale taj pokrov smatrajući da zaista sadrži lik Hrista, ne znajući da je to možda Leonardov lik, sigurno bi veoma zabavila velikog umetnika. Taj Pokrov je verovatno najveća zagonetka koju nam je ostavio u nasleđe.

Leonardo je bio blizak kralju Franji I – zapravo, toliko da postoji slika kako Leonardo umire na njegovim rukama. Franja je bio Savojski koji se oženio devojkom iz porodice Mediči, pa je zato Leonardo bio najbolje moguće povezan sa važnim ličnostima svog vremena. Za nekog ko je hteo da ostvari zamisao nečeg poput Torinskog pokrova, Leonardo bi

bio logičan izbor saradnika. Prednost je takođe bio i Leonardov neuobičajen stav prema religiji. On se nije bojao večnog prokletstva zbog bogohuljenja. Kao naučnika i homoseksualca, po mišljenju katoličke crkve, njega je već bilo nemoguće spasiti. On nije video zašto ne bi radio nedeljom. On nijednom nije spomenuo Boga na 13000 stranica beležaka koje je napisao. Posebno je prezirao tada razgranato trgovanje relikvijama, zahvaljujući kome su trgovci zarađivali bogatstvo prodajući naivnima navodno svete predmete. Bio je harizmatičan, lep, zabavan i popularan. U repertoar njegovih šala bilo je uključeno i ono što je on nazivao „Plasenje pape”. Jedan primer toga je bio kada je papi Leu X, Đovaniju de Mediči, rekao da drži zmaja u maloj kutiji. Kad je papu dovoljno uplašio, otvorio je kutiju, a iz nje je izašao mali srebrno obojen gušter sa krlicima pričvršćenim na leđa. Ukratko, prevara sa Torinskim pokrovom bila bi privlačna njegovom dubokom uživanju u „svetogrđu”.

Ekseri na dlanovima na Pokrovu postavljeni su tačno tamo gde bi trebalo da budu ako bi se stvarno radilo o osobi koja je razapeta. Ljudi su uvek razapinjani na taj način, jer da su ekseri ukucani kroz bilo koju drugu tačku na šakama (drugu od one koja se uvek opisuje kad se govori o raspeću Hristovom) ne bi mogli da drže ljudsko telo na krstu. Pod pretpostavkom da je Pokrov lažan, njegov tvorac mora da je u tančine poznao postupak razapinjanja. Verovatno je Leonardo razapeo neke od leševa koji su mu bili na raspolaganju i postoje dokazi da je proučavao taj proces.

Poglavlje dva

Sionski priorat, njegovi veliki majstori i familija Plantar

U „Da Vinčijevom kodu” Robert Langdon tumači da inicijali „S.P.” ugravirani na ključ od sefa Sofi Neve ukazuju na Sionski priorat. Ta skraćenica se takođe pojavljuje na jednom od dokumenata koje je Berenže Sonijer, o kome ćemo govoriti u poglavlju četiri, našao u crkvi u Ren le Šatou i koji se pojavljuje na nadgrobnom spomeniku Mari de Blanšfor koji je nekad stajao na crkvenom groblju.

Tema Sionskog priorata je tema koja se provlači kroz čitav zaplet „Da Vinčijevog koda”. Iako toga nije bila svesna pre nego što je srela Langdona, priorat je već gospodario svim aspektima Sofijinog života. To ju je stavilo u potpuno istu situaciju kao i mnoge čitaoce, koji, iako su odgajani kao hrišćani, nisu svesni delovanja stvarnih istorijskih sila koje stoje u pozadini hrišćanstva. En Evans, istraživač koga su Majkl Bejdžent, Ričard Li i Henri Linkoln zaposlili dok su pisali svoju knjigu o prioratu po imenu „Mesijansko zaveštanje”, imala je trideset pet godina iskustva u toj oblasti, a ipak je rekla da nikad dotad nije naišla na toliko prepreka i protivrečnosti kao dok je sprovodila svoje istraživanje. Nepouzdanost tzv. „dokaza” stvara maglovitu atmosferu koji čini priorat još intrigantnijim. A istina koja je poznata je prilično sumorna.

Od početka

Najveći broj stvarnih „dokaza” o postojanju priorata pohranjen je u Nacionalnoj biblioteci u Parizu koja je, kažu mnogi istraživači, veoma otežavala dolaženje do relevantnih

dokumenata. Takve tvrdnje kao da ukazuju da su bar neki od upravnika Francuske nacionalne biblioteke u vezi sa Sionskim prioratom, koji je od 1950. uživao da ostavlja tantalizujuće parčiće informacija za istraživače da se o njih sapliću.

Postoje dva dokumenta koja su bila posebno značajna za Bejdženta, Lija i Linkolna kada su 1982. pisali svoju autoritativnu knjigu „Sveta krv, Sveti Gral” koja se bavi Merovinškom lozom. Prvi su zagonetni Tajni dosijei, zbirka naizgled nepovezanih dokumenata koji su na tajanstven način povremeno dodavani i oduzimani. Drugo delo je poznato kao „Crvena Zmija” (Le Serpent Rouge), i njega je možda napisao Žan Kokto, jer odiše njegovim stilom. Ono sadrži genealogiju Merovinga, tlocrt crkve Sen Sulpis i trinaest pesama koje se odnose na znake zodijaka (uključujući i trinaesti znak ubačen između škorpije i strelca: Ofiukus, „Onaj koji drži zmiju”). Autori kojima se pripisuju oba ta dokumenta (ukupno četvorica) umrli su pod nerazjašnjenim okolnostima.

Za Sionski priorat, ili „Preiuré de Sion”, kako se zove u Francuskoj, kaže se da potiče od gnostičkog ili hermetičkog društva koje je vodio jedan egipatski mudrac po imenu Ormus oko 46. g. „Ormus” je takođe podnaziv koji je Sionski priorat usvojio 1188. g. kada je promenio ime, a zvao se “Sionski red”. Tada su oni o sebi takođe govorili kao o “Ordre de la Rose-Croix Veritas” (Redu pravog ružinog krsta), što ukazuje na to da je Sionski priorat zapravo možda izvorni red ružokrstovaca.

Istoričari nisu znali ni za kakvu organizaciju koja se odnosi na Sion sve do srednjeg veka. Opatiju Orval u Steneju (jednom nazvanu „Satanikum”) smeštenu u Ardenima u severnoj Francuskoj, 1070. g. osnovala je grupa monaha iz Kalabrije u Italiji, predvođena merovinškim „Princem Medvedom” (za koga se govorkalo da je praunuk Dagoberta II, Sigisbert VI). Ti monasi su stvorili osnovu sionskog reda sa kojim su se stopili, zajedno sa templarskim redom Godfroa de Bujona 1099. – godinu dana nakon što je on osvojio Jerusalim. Godfroa de Bujon nije bio samo lorenski vojvoda. Kao potomak Dagoberta II, on je, kao Meroving, bio zakoniti kralj (vidi poglavlje tri u kome je to pitanje šire razrađeno). Stenej je bio jedan od dva glavna grada Merovinga. U obližnoj Svetoj šumi Vevr kralj Dagobert II je ubijen u lovu 23. decembra 679, kada je, kako tvrdi Den Braun, uboden u oko dok je spavao pod drvetom. Smatra se da ga je ubio njegov kumić po nalogu Pipina Debelog, prevrtljivog upravitelja Dagobertove palate.

Izgleda da je preokupacija Sionskog priorata oduvek bila da na evropske prestole vrati dinastiju Merovinga i njihovu lozu, koja beše izgubila svoje nasledno pravo posle Dagobertovog ubistva. Pomoću raznih političkih sporazuma i brakova, sa tom lozom su se vremenom orodile mnoge aristokratske i kraljevske porodice, kao što su Blanšfor, Gizor, Sen Kler, Monteskje, Monpeza, Poe, Luzinjan, Plantar i Habsburg-Loren. Zapisi iz tog vremena potvrđuju da je sedište tog Reda bila Opatija Notr Dam na planini Sion, koja leži južno od Jerusalima. Ona je bila dobro utvrđena i

sagrađena na ruševinama jedne vizantijske bazilike. Prema izdanju časopisa „Biblijska arheologija” iz 1990. Izgleda da je planina Sion bila glavni štab Ebionita iz Jerusalima. Ti Isusovi sledbenici su smatrali da je njegov brat Jakov, a ne apostol Pavle, pravi vođa hrišćanske crkve.

Ono što možda nije tako sigurno, jeste tvrdnja da Sionski priorat, kako to kaže Langdon, „ima dobro dokumentovanu istoriju obožavanja svete žene”, i da poštuje Mariju Magdalenu, koju smatra Hristovom ženom, kao otelotvorenje tog ženskog principa. Kao što piše Trejsi Tvajman iz časopisa „Dagobertova osveta”:

Mnogi istraživači Grala smatraju Mariju Magdalenu nekakvom feminističkom heroinom i tvrde da je ona ‘izbrisana iz Biblije’ zato što je Hrist bio ugrožen njenom ženstvenošću. Ali, ni Magdalena ni hrišćanski oci nisu mislili u tim terminima niti bi ikad došli na takvu ideju. Magdalena je bila pretnja crkvi, ne zato što je bila žena, već zato što je bila majka Hristove dece – naslednika njegove kraljevske i sveštene loze. Oni imaju sva prava da budu pravi naslednici ne samo Hristove crkve, već i njegovog kraljevskog prestola u Jerusalimu (koji bi, kako neki misle, takođe trebalo da dominira čitavim svetom). Obe te tvrdnje bile su pretnje crkvi, koja je želela da vlada svetom ne samo duhovno, već i svetovno, jer je crkva proglasila da ima pravo da stvara kraljeve, bez obzira na njihovo nasledno pravo.

Godfroa de Bujon je bio sasvim svestan da je pripadnik jedne velike porodice, i *de facto* kralj Jerusalima, dakle Meroving, čije poreklo seže unazad do Davidove loze. Nakon osvajanja

Jerusalima, on je osnovao red templara. Iako su i druge hrišćanske vojske krenule u Palestinu, izgledalo je da Godfroa zna da će on biti izabran da postane kralj Jerusalima. Na kraju krajeva, pre polaska, on je rasprodao svu imovinu i jasno obznanio da mu je namera da doživotno ostane u Jerusolimu. Ali, on je odbio titulu kralja i prihvatio jedino titulu „branilac Svetog groba”. Bejdžent, Li i Linkoln su istakli ideju da je već pomenuta grupa monaha iz Kalabrije, koja je bez objašnjenja nestala iz Orvala, ista grupa ne-vojnih savetnika za koju se zna da je pratila Godfroa u Jerusolim. Oni takođe pretpostavljaju da je ista ta grupa ljudi izabrala kralja Jerusalima.

Izgleda da je Sionski red bio smešten u Opatiji Bogorodice Sionske, od javnog osnivanja reda templara 1118, sve do godine 1152. Dvor grofa od Šampanje je priznao templare kao religiozno-vojni red 1127. u Troju, a Igi de Pajen (Hugue de Payen) je izabran za velikog majstora.

Kad se francuski kralj Luj VII vratio iz Drugog krstaškog rata, poveo je sa sobom devedeset pet pripadnika tog reda. Njih sedam je stupilo u vojnu službu vitezova templara, a ostali su ponovo uspostavili svoje francuske veze u Orleanu. Taj dokument, kojim je Luj VII uspostavio taj red u Francuskoj, postoji i danas.

Opatija Orval postala je sedište cistercinskog reda 1131. Taj red beše ozbiljno osiromašio, ali su se njihove materijalne prilike poboljšale, kao i prilike templara. Oba reda su stekla ogromno blago i zemljišne posede.

Naziv Sionski red se pojavljuje u dokumentima bar od 19.

jula 1116. Nađena je jedna kasnija povelja koja datira iz godine 1178, sa pečatom pape Aleksandra III, koja potvrđuje zemljišne posede ovog reda ne samo u Svetoj zemlji, već duž cele kontinentalne Evrope.

„Bakarni svitak” iz Kumrana je dešifrovan 1956. na Mančesterskom univerzitetu. On je otkrio da je Kovčeg zaveta i ogromno blago u zlatnim dukatima zakopano ispod Solomonovog hrama. Pjer Plantar de Sen Kler, poslednji poznati veliki majstor Sionskog priorata, rekao je 1979. Bejdžentu, Liju i Linkolnu da je Sionski priorat posedovao blago Jerusalimskog hrama, koje su opljačkali Rimljani tokom Jevrejskog ustanka 66. godine. Ta scena je prikazana na Titusovom slavoluku u Rimu. Kada su Vizigoti kasnije opljačkali Rim, to blago je odneseno, verovatno na jug Francuske, blizu Ren le Šatoa. G. Plantar je rekao da će „blago” biti vraćeno Izraelu kad „za to dođe vreme”. On nije naglasio da li je to blago u smislu materijalnog bogatstva ili zbirke dokumenata, ili, kao što pretpostavlja Den Braun – mapa koja ukazuje na mesto na kome se nalazi Sveti Gral.

Postoji takođe i legenda koja kaže da su kartarski „jeretici” posedovali to blago. Katari (ili „albigeni”) bili su smešteni u provinciji Langdok, danas na jugu Francuske, gde se nalazi Ren le Šato. 1209. oni su bili masakrirani – 30.000 vojnika izvršilo je pokolj koji se može meriti sa etničkim čišćenjem. U to vreme je Langdok bio centar velike učenosti, na štetu rimokatolicizma. Za mržnju koju su izazvali među crkvenim autoritetima naodgovorniji je bio neobavezan odnos katara prema religiji, a posebno nedostatak poštovanja prema

rimokatolicizmu. Misli se da je jedan od mnogih „prestupa” za koje su optuženi bila i kontrola rađanja i abortus. Smatralo se da blago koje oni poseduju prevazilazi obično zlato, i da je to možda sam pehar Gral ili znanje koje može da donese nezamislivo bogatstvo.

Neke od ličnosti za koje se tvrdi da su bili Veliki majstori **Nikolas Flamel**, rođen oko 1330. verovatno u Pontoazu u Francuskoj, umro 1418. u Parizu.

Nikolas Flamel je bio prvi Veliki majstor priorata koji nije bio u rodbinskoj vezi sa drugim Velikim majstorima. Njegovo ime je verovatno poznato ljubiteljima Harija Potera. Tu se kaže da je Flamel radio sa upravnikom Hogvort škole magije i čarobnjaštva, profesorom Albusom Dambldorom, na alhemijским poslovima pretvaranja olova u zlato. Njegova posmrtna slava potiče od njegovog stalnog interesovanja za magijske veštine, a neki su ubeđeni da on nije ni umro! U knjizi „Hari Poter i kamen mudrosti” kaže se da ima oko 665 godina. To manje-više ima smisla, pošto je rođen 1330. On je prepisivao tekstove sa iluminacijama (ukrasima, prim.prev.) i prodavao knjige u Parizu. Flamel je stekao znanje putem knjiga koje su prošle kroz njegove ruke. Priča se da je jedne noći Flamel sanjao anđela koji mu je došao, pokazavši mu knjigu koja je izgledala kao da se sastoji od listova načinjenih od tankog drveta, a korice su joj bile od lepo uglačanog bakra. Nije mogao da uzme tu knjigu od anđela, jer se probudio iz sna.

Ali, to nije bio kraj, već početak perioda koji će izmeniti njegov život.

Nešto kasnije, u njegovu knjižaru ušao je posetilac kome je očajnički bio potreban novac. Ponudio je da mu proda jednu knjigu. Flamel je mogao da prepozna da su neka slova na bakarnim koricama grčka, a izgledalo je da su stranice načinjene od drveta sa mladih stabala umesto od uobičajenog pergmenta. Flamel je kupio knjigu, pošto je odmah prepoznao njenu sličnost sa onom koju je video u snu. Primetio je i to da knjiga ima privlačan naslov – „Sveta knjiga Avrama Jevrejina, princa, sveštenika, levita, astrologa i filozofa onog jevrejskog plemena koje je usled Božijeg gneva nestalo među Galima”.

U to vreme u Francuskoj nije bilo Jevreja, pošto su svi bili proterani. Flamel je shvatio da mu jedino neki jevrejski učenjak može pomoći da prevede knjigu, pa je prepisao nekoliko stranica i uputio se u obližnju Španiju 1382. U početku nije imao sreće, jer je svim Jevrejima na koje bi naišao bio sumnjiv. Samo što nije krenuo nazad u Francusku, kada se susreo sa jednim preobraćenim Jevrejinom po imenu Maestro Kančes, koji je živeo u Leonu. Kančes je isprva takođe bio sumničav, dok Flamel nije spomenuo da je tu knjigu napisao Avram Jevrejin, koji je ovome bio dobro poznat. On je uspeo da prevede tih nekoliko stranica koje je Flamel poneo sa sobom, ali nije mogao da pođe u Francusku da prevede ostatak, zbog progona i zato što je bio suviše star da bi putovao. Ali, kaže se da je zahvaljujući toj nekolicini stranica koje je Flamel sada mogao da razume, on izveo prvu uspešnu alhemijsku transmutaciju u podne 17. januara. Uskoro potom je postao spektakularno bogat i mnogo svog

blaga je dao u dobrotvorne svrhe, na osnivanje bolnica i crkvi.

Rene Anžujski, rođen 16. juna 1409. u Anžeu u Francuskoj, umro 10. jula 1480. u Eks-an-Provansu.

Rene Anžujski je takođe bio poznat kao „dobri kralj Rene”. Među mnogim titulama koje je nosio, bila je i titula „kralja Jerusalima”. Imao je šarolik život, pa iako je bio jedan od prvih koji je ozakonio pravila viteštva, osećaj za vrednosti tog „dobrog kralja” ponekad je bio u suprotnosti sa onim što bismo mi smatrali časnim ponašanjem. On je zarobljen 1431. u Bulnjevilu i predat Filipu Dobrom, vojvodi od Burgundije, ali je oslobođen 1432, nakon što je založio svoje sinove Žana i Luja kao taoce.

Postao je Veliki majstor u 10. godini, što, prema „Tajnim dosijeima”; nije bilo neuobičajeno. Kasnije je primljen u nekoliko drugih redova, uključujući i Red polumeseca, što je iz nekog razloga naljutilo papu. Rene je koristio lorenski krst kao svoj lični simbol koji je simbolizovao njegovu kraljevsku kuću. Taj krst su kasnije u II svetskom ratu koristile slobodne francuske snage, koje je predvodio Šarl de Gol. Njega su takođe koristili Godfroa Bujonski i vitezovi templari.

Rene je u velikoj meri uticao na dolazak renesanse, a jedna od njegovih kćeri udala se za engleskog kralja Henrija VI. On je očigledno bio na neki način povezan sa Jovankom Orleankom čija je misija bila da spase Francusku od Engleza. Kaže se da je Rene bio sa njom kada je došla na prestolonaslednikov dvor u Šinonu, i verovatno je bio kraj

nje prilikom opsade Orleana. Njen iznenadni uspeh u postizanju njenog cilja da slabog prestolonaslednika učini kraljem izgleda da je u velikoj meri bio pomognut uticajem Jolande Anžuske, Reneove majke. Mnogi osećaju da je ta situacija bila izmanipulisana i da je iza kulisa delovala neka tajna organizacija – očigledno, priorat.

Rene je bio pesnik i ilustrovao je svoje spise. Duboko se interesovao za ezoterijska i mistična pitanja. Iako mu se pripisuju mnoge slike, neke od njih zapravo možda nisu njegove. One nose njegov pečat, ali su ih možda naslikali dvorski slikari. Imao je veliki uticaj na porodicu Mediči iz Firence, koja je doprinela nastanku mnogih značajnih dela renesanse. Prvi put posle mnogo vekova, tada su prevedeni klasici, a na Univerzitetu u Firenci učio se grčki. Prva javna biblioteka u Evropi, Biblioteka sv. Marka, osnovana je u Firenci 1444. g. Rene je uveo temu arkadije, grčkog pastoralnog raja, koji je za priorat značio „zlatno doba” za koje su verovali da će se vratiti kad se Merovinzi vrate na svoje prestole. Ideja „podzemnog toka” postala je za Renea neka vrsta fiksacije, koja simboliše „podzemni” pokret okultista koji će ubrzati dolazak nove Arkadije. Te ideje su se brzo širile Evropom preko književnosti i slikarstva tog perioda.

Sandro Filipepi, rođen 1445. u Firenci u Italiji, umro 17. maja 1510. u Firenci.

Rođen 1445, poznatiji kao slikar Botičeli, snažno je uticao na preraphaelitske slikare 19. veka. On je drugi u Sionskom prioratu koji nije bio u rodbinskoj vezi sa porodicama čije su

genealogije detaljno opisane u „Tajnim dosijeima”, ali je bio u dobrim vezama sa nekim od tih kraljevskih porodica. I porodica Mediči je spadala u njegove slavne pokrovitelje. Kao dokaz njegovog interesovanja za ezoteriju, nacrt jednog od prvih špilova tarota se pripisuje ili njemu, ili njegovom učitelju, Mantenji. Njegove slike „Proleće” i „Rađanje Venere” zasnovane su na snolikim zamislama o Arkadiji i podzemnim tokovima.

Robert Bojl, rođen 25. januara 1627. u zamku Listmor u Kaunti Voterfordu u Irskoj, umro 31. decembra 1691. u Londonu.

Robert Bojl je bio najmlađi sin erla od Korka. Najpoznatiji je po svojim eksperimentima sa vazdušnom pumpom, koji su doveli do formulisanja jednog fizičkog zakona koji nosi njegovo ime (Bojl-Mariotov zakon, prim. prev.). U mladosti je išao u Firencu, gde su Mediči još uvek bili uticajni u umetničkim i ezoteričkim krugovima. Takođe je proučavao demonologiju u Ženevi, gde je proveo godinu dana i devet meseci. Bio je jedan od prvih koji su podržali Stjuarte kada se Čarls II vratio na engleski presto. Dok je živeo u Londonu, jedan od ljudi koji su ga posetili bio je Kozimo III de Mediči, koji je postao vladar Firence. Jedan od njegovih najbližih prijatelja bio je Isak Njutn, koga je naučio principima alhemije, koja ga je interesovala čitavog života. Napisao je dve rasprave o tim temama između 1675. i 1677: „Grejanje žive zlatom” i „Istorijski prikaz degradacije zlata”.

Ser Isak Njutn, rođen 25. decembra 1642. (to jest, 4. januara 1643. po novom kalendaru) u Vulsthorpu u Linkolnšajru, a

umro 20. marta (11. marta) 1727. u Londonu.

Interesantno je što se u „Da Vinčijevom kodu” Den Braun toliko koncentriše na ser Isaka Njutna. U 21. veku on je najpoznatiji kao matematičar i kao najuticajniiji teorijski fizičar do Ajnštajna. Ali, Njutn je bio jedan od najvećih štićenika Sionskog priorata, najvišeg ranga. Obrazovao se na Kembridžu i bio izabran za člana Kraljevske akademije 1672, a njen predsednik postao 1703. Uspostavio je blizak odnos sa Nikolasom Fatijem de Dilijerom, ženevskim aristokratom koji je putovao čitavom Evropom i verovatno špijunirao protiv francuskog kralja Luja XIV. Njutn je postao majstor kraljevske kovnice 1699, a 1701. član Parlamenta za Univerzitet u Kembridžu. Bio je takođe blizak prijatelj Žana Dezagilijea, koji je odgovoran za brzo širenje masonerije Evropom. Iako možda sam nije bio mason, Njutn je bio član jednog udruženja poznatog kao „Klub gospode iz Spaldinga” čiji je član bio i Aleksandar Poup. Njutn je 1689. započeo nešto što je smatrao da će biti njegovo najveće delo, „Ispravljenu istoriju drevnih carstava”. Verovao je da, kada bi se božanska mudrost judaizma isfiltrirala, došli bismo do Pitagore. Osim što je praktikovao alhemiju, zahvaljujući svom druženju s Robertom Bojлом, proučavao je i svetu geometriju i numerologiju.

Šarl Nodije, rođen 29. aprila 1780. u Bezansonu u Francuskoj, umro 27. januara 1844. u Parizu.

Nodije nije bio ni plemenite krvi niti je imao bilo kakvog dodira sa porodicama koje se pominju u dokumentima Sionskog priorata. U mladosti je pao u nemilost vlasti nakon

što je napisao jednu satiričnu pesmu o Napoleonu.³ Pošto se 1824. preselio u Pariz, postao je jedna od zvezda pariskih književnih krugova; zabavljao je kolege, pisce poput Viktora Igoa i Alfreda de Misa, koji će postati važne figure romantičarskog pokreta. Bio je plodan pisac, u to vreme najpoznatiji po svojim kratkim pričama. Njegovim prijemom u Francusku akademiju 1833. romantizam je postao prihvaćen i cenjen kao pravac u literaturi.

Viktor Igo, rođen 26. februara 1802. u Bezansonu u Francuskoj, umro 22. maja 1885. u Parizu. Viktor Igo je bio pesnik, romanopisac, dramatičar i najvažniji pisac francuskog romantizma. Van francuske je najpoznatiji po svojim romanima „Bogorodičina crkva u Parizu” i „Jadnici”. Njegov otac je služio u Napoleonovoj vojsci, ali je pokazivao veliku naklonost prema onima koji su kovali zavere protiv Napoleona. Viktor Igo je poznavao Nodijeu od mladih dana i Nodijeovo poznavanje gotske arhitekture nadahnulo je Igoa da stvori zaplet „Zvonara Bogorodičine crkve”. Šarl Nodije i Viktor Igo su osnovali književni salon u biblioteci Arsenal, gde je Nodije radio, poznat kao „Kružok”. Moguće je da je „Kružok” bio kulisa za Sionski priorat. U njega su se uključivali romantičari, slikari, nadrealisti i simbolisti i usvojili su iskaz „Et in Arcadia Ego” kao svoj elegički i romantički moto. Igo se oženio 1822. u crkvi Sen Silpis. Nekoliko godina je putovao sa Nodijeom i nosio je Nodijeov kovčeg na njegovoj sahrani 1845. Iako je bio duboko religiozan, Igo je bio krajnje neortodoksan u svom shvatanju katehizma, a snažno ga je privlačila gnostička, kabalistička i

hermetička filozofija. Poštovao je Napoleona, ali je bio ubeđeni monarhista i podržavao je povratak loze Burbona. Međutim, na to je gledao samo kao na privremenu meru. Posebno je podržavao zvaničnog kralja, Luja Filipa, koji se uzdigao na vlast u julskoj revoluciji 1831. Luj Filip je bio oženjen nećakom Maksimilijana od Lorene, prethodnog Velikog majstora Sionskog priorata i pripadao je porodici Habzburg-Loren. Mnogi Igoovi stihovi su bili neskriveno politički, ali je on takođe želeo da bude „eho svog vremena” i pisao je o političkim problemima njegovih dana.

Klod Debisi, rođen 22. avgusta 1862. u Sen Žermen an Leju, u Francuskoj, umro 25. marta 1918. u Parizu.

Iako je potekao iz siromašne porodice, Debisi je brzo postao istaknut. U mladosti je postao štićenik ruske milionerke Nadežde Filaretove fon Mek, koja ga je angažovala da svira duete sa njom i njenom decom. Putovao je intenzivno sa njom i sreo se sa mnogim uticajnim ljudima tog vremena. Bio je veoma ćutljiv, pa je zato teško da se utvrdi koliko su jake bile njegove veze sa porodicama Sionskog priorata. Najveći muzički uticaj na njega izvršio je Rihard Vagner. O Vagneru je rekao da je on bio „predivni zalazak sunca, koji je greškom shvaćen kao svitanje”. Njegovo delo je bilo muzički ekvivalent impresionističkog i simbolističkog slikarstva i literature. U njegova najpoznatija dela spadaju „Mesečina” i „Prelid za popodne jednog Fauna”. Napisao je muziku za određen broj Igoovih dela. Među ljudima koje je upoznao bili su i Emil Ofe, a preko njega, Berenže Sonijer, kao i istaknuta pevačica Ema Kalve, koja je verovatno bila u

romantičnoj vezi sa Sonijerom. Debisi je bio snažno uključen u okultna dešavanja u Parizu. Na večerima kod simbolističkog pesnika Stefana Mallarmea, on se takođe sretao sa Oskarom Vajldom, V. B. Jejtsonom, Andre Židom i Marselom Prustom.

Žan Kokto, rođen 5. jula 1889. u Mezon Lafitu, blizu Pariza, umro 11. oktobra 1963. u Mili la Foreu, blizu Pariza.

Žan Kokto je bio francuski pesnik, libretista, romanopisac, glumac, režiser i slikar. Godinama je bio poznat pod nadimkom „Frvolni Pesnik“, po istoimenoj pesmi koju je napisao u 15. godini. Kasnije mu je njegov prijatelj Apoliner dao nadimak „Kralj Pesnika“. Apoliner je prvi upotrebio izraz „nadrealno“ koji se odnosio na Koktoovo delo o ruskom baletu. Koktoa je opravdano bio glas da je slobodnog mišljenja i ponašanja, ali je činjenica da je potekao iz bogate i uticajne porodice pomogla da bude izabran za Velikog majstora. Bio je takođe dobar prijatelj sa Žanom Igoom, praunukom Viktora Igoa, kao i sa Klodom Debisijem, njegovim prethodnikom na položaju Velikog majstora. Njegovi filmovi „Orfej“ i „Orfejev testament“ u osnovi su dosta obojeni idejama Sionskog priorata, a izgleda da i njegovi murali u crkvi Bogorodice francuske u Londonu i kapeli Sv. Petra u Vijfranšu na moru takođe sadrže tajne priorata. Zapravo, možda su neka od njegovih dela i stvorena na zahtev Sionskog priorata. Bio je u sjajnim odnosima sa francuskim predsednikom generalom De Golom, a De Golov brat je zatražio od Koktoa da napiše obraćanje naciji o opštem stanju u Francuskoj. Sumnja se da je Šarl de Gol

takođe u određenom trenutku bio član priorata.

Žan Kokto je bio Veliki majstor do svoje smrti 1963. Kad je Pjer Plantar de Sen Kler razgovarao sa Bejdžentom, Lijem i Linkolnom 1979, on je bio na položaju generalnog sekretara. On je očigledno preuzeo dužnost majstora 17. januara 1981, i predao dužnost 1984. Nije poznato ko je bio na dužnosti od Koktoove smrti do Plantarovog stupanja na dužnost, iako je Bejdžentu, Liju i Linkolnu 1979. rečeno da je to bio jedan uticajni sveštenik po imenu opat Fransoa Diko-Burže, iako je ovaj to poricao.

Današnja situacija

Kad je Sionski priorat isteran iz Orleana 1619, on je nestao iz istorije. Naredni dokaz o postojanju Sionskog priorata potiče iz 1956¹, kada je on naveden u francuskom „Službenom listu”, nedeljnom časopisu vlade u kome se navode sva društva i organizacije. Međutim, Sionski priorat tvrdi da je u međuvremenu bio umešan u razne istorijske događaje koji su bili od interesa za njega. Sigurno je da je bar jedna organizacija, Družina Svetog sakramenta iz Francuske iz 17. veka, delovala iz pozadine.

Bejdžent, Li i Linkoln su obavili niz razgovora sa Pjerom Plantarom de Sen Klerom prilikom istraživanja koja su vršili pripremajući svoju knjigu. Mnogi od tih razgovora su se odvijali u pivnici zvanj La Tipia, u Rimskoj ulici u Parizu. Plantarovi odgovori bili su zagonetni, a ponekad su navodili na pogrešan put, što je tipično za mnoge informacije Sionskog priorata. Na primer, rekao im je da ga je Gestapo držao u zatočeništvu od oktobra 1943. do februara 1944.

zbog učešća u francuskom pokretu otpora, ali o tome nije nađen nikakav dokument.

Oni su uspjeli da ustanove da je on vodio časopis pod nazivom „Vaincre” tokom II svetskog rata. Časopis se nije bavio stvarima vezanim za otpor, nego mitologijom i raznim ezoterijskim temama i izgleda da je bio publikacija jedne organizacije poznate pod nazivom „Alpha Galates”. Prevashodno interesovanje “Alpha Galatesa” bilo je viteštvo i izgleda da je njena struktura bila identična sa strukturom Sionskog priorata. Moguće da je to i bio Sionski priorat. „Vaincre” je u tom periodu naglašeno podržavao vladu u Višiju i objavio je i himnu maršalu Anriju Filipu Petenu u svom prvom izdanju. Moramo da imamo na umu, međutim, da je nacistička cenzura pomno proučavala sve publikacije, a Plantar je kasnije izjavio da je taj časopis bio tajno glasilo otpora, koje je sadržalo poruke i šifre koje su razumeli samo članovi otpora. Pošto se g. Plantar kasnije družio sa generalom Šarlom de Golom, koji nije trpeo saradnike nacista, moguće je da je ovo navodno podržavanje vlade u Višiju zaista bilo lažno.

Jedan od glavnih ciljeva Alpha Galates/Sionskog priorata bio je stvaranje Ujedinjenih država Evrope, koje bi činile bedem između SAD i SSSR-a, a takođe i odvojeni entitet sa velikom moći. Možda su uspjeli u tome: Evropa danas ima svoju valutu i, u velikoj meri, svoju saveznu vladu. Amblem za ujedinjenu Evropu koju je Sionski priorat predložio 1940. bio je krug sa zvezdama, koji se danas nalazi na zastavi Evropske unije.

Novoformirana CIA u Americi imala je istu ideju. Američka vlada je pedesetih i šezdesetih godina uložila milione dolara u Evropu, da bi sprečila „širenje crvenih” i popularizovala ideju ujedinjene Evrope. CIA je oduvek imala jake veze s Vatikanom. Novac CIA-e je slobodno deljen biskupima i monsenjorima, uključujući i Đovanija Montinija, budućeg papu Pavla VI, da bi se uspostavile raznovrsne kulturne aktivnosti i poduhvati u tom cilju.

Alžirski debakl

Francuska se 1957. nalazila u haosu zbog rata za nezavisnost Alžira. Da bi se zaštitili francuski interesi u Alžiru, formirani su *Comités de Salut Public* (Komiteti za javnu bezbednost). Osoba koja se smatrala najpogodijom da rukovodi tim komitetima bio je Šarl de Gol, i od tada su oni nastojali da, koristeći sva moguća sredstva, učine De Gola predsednikom Francuske. Da bi dobio podršku brojnih uticajnih krugova, uključujući i maršala Alfonsa Žuina, na glasu kao pripadnika Sionskog priorata, De Gol je dopustio Alžirskim komitetima da veruju da podržava njihovu stvar.

Novoizabrana francuska vlada je 1958. izjavila da Alžirska nezavisnost jedini način izlaska iz alžirske krize. Komiteti su pozivali De Gola da preuzme vlast, ali se on držao po strani. Tada su Komiteti javne bezbednosti počeli da učvršćuju svoje položaje u Francuskoj. Na ulicama se govorilo da predstoji vojni udar. Zatim se vlada povukla, a De Gol je stupio na vlast. Izgleda da je tada došlo do sukoba interesa između Komiteta u Alžiru, koji su želeli da Alžir ostane francuski, i Komiteta u Francuskoj, koji su smatrali da je

važnije da De Gol dođe na vlast.

De Gol se nalazio u nezavidnom položaju. On je postao predsednik tako što je podržavao kolonijalni status Alžira, a sada samo što nije započeo pregovore o nezavisnosti sa alžirskim vođama. Zbog tih odluka, do kraja života je živeo u strahu da će ga ubiti nekadašnji članovi Alžirskih komiteta koji su smatrali da je njegov postupak izdaja.

Glavna opasnost je, međutim, pretila od Francuskih komiteta javne bezbednosti čije bi protivljenje moglo da izazove mnogo više nevolja. Javno delovanje koje je imalo za cilj da spreči da se to dogodi predvodio je Pjer Plantar de Sen Kler, koji je stvorio Centralni pariski komitet sa ciljem da preuzme vlast nad ostalim komitetima.

Zaključak

Nema mnogo razloga da sumnjamo da je Isus zapravo bio oženjen. Kao što ćemo videti u poglavlju osam o braku Isusa Hrista, od naslednika Davidove loze je zakon zahtevao da se ženi. I ne samo to – od njih se zahtevalo da izrode barem dva sina („naslednika i rezervu”, kao što danas kažu za britansku kraljevsku porodicu). Današnji način života, gde postoji izbor živeti sa stalnim partnerom ili u poligamiji, naprosto nije postojao u Judeji u 1. veku naše ere. Brak pripadnika Davidove loze je bio do te mere ritualizovan da je činio suvišnim svaku romantiku. Neophodnost produženja loze u jednom takvom ruralnom, i istovremeno *progonjenom* društvu, bio je od vrhunske važnosti za sve. Nakon što su pobjegli iz Svete zemlje, Isus i njegova žena Marija Magdalena imali su nekoliko dece koja su odrastala u

jevrejskoj zajednici u Južnoj Francuskoj. Isus je takođe bio poznat kao „ribar” od trenutka kad je uveden u sveštenstvo Melhisedekovog reda, kao što je opisano u poslanici Jevrejima, 5. Tako je Judina porodica postala dinastija sveštenika-kraljeva, o kojima se u mitologiji Grala govori kao o „kraljevima ribarima”. Potomci tih kraljeva ribara postali su francuska porodica del Ak (del Acqs). Ime „Acqs” potiče od „aquae” što znači „voda”, a ta porodica je imala preovlađujući uticaj u francuskoj provinciji Akvitaniji. Merovinška dinastija je potekla od te loze, i oni su bili grofovi od Tuluza i Narbone i prinčevi Srednje Septimanije, na današnje, jugozapadu Francuske. Izgleda da su se u petom veku potomci te dece ženili kraljevskom lozom Franaka, stvorivši tako dinastiju Merovinga.

Kao što smo već videli u ovom poglavlju, rimokatolička crkva je 469. sklopila sporazum sa Klovisom, jednim od Merovinških kraljeva, kojom se za sva vremena obavezala lozi Merovinga. To je učinila verovatno zato što je prepoznala pravi identitet loze Merovinga. Klovisu je ponuđena titula svetog rimskog cara (ili „novog Konstantina”, kako je to bilo izraženo u to vreme), pa zato nije postao kralj, iako je, naravno, zbog nasledne titule Merovinga, bio priznat i kao kralj.

Izgleda uverljivo da je crkva odigrala svoju ulogu u ubistvu Dagoberta II i da sebi nikad nije mogla da oprostí zbog toga. To je dovelo do izdaje Merovinga i za crkvu je bilo od životne važnosti da to ne dopre u javnost, jer bi išlo na ruku neprijateljima Rima. Ali, Rim nije bio u stanju da tu istinu

potpuno uguši, pa se istinitost tih zbivanja otkrivala, između ostalog, i na alegoričan način, kroz takva književna dela kakvo je romansa o Gralu.

Zato Sveti Gral istovremeno ima dva značenja. Jedno je „Pra-va krv” – „prava” ili „kraljevska” krv čiji su čuvari bili vitezovi templari. Drugo, on je bio posuda u koju je sakupljena Isusova krv (tačnije, seme) – to jest, predstavljao je matericu Marije Magdalene. Zato su mnoge crkve koje su navodno bile posvećene „devici” Mariji u obliku „Crnih devica”, ili „Crnih Bogorodica”, zapravo bile posvećene Mariji Magdaleni.

Sveti Gral je takođe mogao da bude, u bukvalnom smislu, blago koje je oteto kada je 70. g. car Tit opljačkao Jerusalimski hram. To ogromno blago je na kraju dospelo na planine Pirineja, i smatra se da je danas u rukama Sionskog priorata. Pored tog blaga, u Solomonovom hramu su se verovatno nalazile i potvrde o rođenju, potvrde o braku i drugi dokumenti koji se odnose na kraljevsku lozu Izraela. Svi oni bi nesumnjivo potvrdili Isusovu tvrdnju da je kralj Jevreja.

Nije nam ostalo nikakvih dokaza da su Tit i njegovi vojnici našli te dokumente. Logika nas, međutim, navodi na pomisao da su vojnici bili srećni da se domognu zlata i dragulja i da su tako pružili nekome mogućnost da sakrije osetljiviju dokumentaciju.

Naslednici Isusa Hrista su do 1100. g. u Evropi došli na uti-cajne i važne položaje, a preko Godfroa Bujonskog, i u Pa-lestini. Iako su možda bili potpuno svesni svog porekla,

oni nisu mogli da dokažu bez odgovarajućih dokumenata ili drugih dokaza koji su ostali u Solomonovom hramu.¹ To bi moglo da objasni iskopavanja koja su vitezovi templari vršili u okolini hrama u tom periodu. Na osnovu dokaza koje su našli Li, Bejdžent i Linkoln, izgleda da su vitezovi templari ne samo bili poslani u Jerusalim da nešto pronađu, već su traženo, zapravo, i pronašli, nakon čega su se vratili u Englesku sa svojom dragocenošću. Nije poznato šta se potom desilo sa njom, ali je poznato da je četvrti Veliki majstor templarskog reda, Bertran de Blanšfor, sakrio nešto u blizini Ren le Šatoa, a rudari su dovedeni čak iz Nemačke da iskonstruišu skrovište. Pretpostavke o tome šta bi to „nešto” moglo da bude kreću se od toga da je to Isusova venčanica i/ili potvrda o rođenju njegove dece, do toga da je to njegovo mumificirano telo. Šta god da je to bilo, moglo je da dospe u ruke jeretičke sekte ka-tara, koju je 1209. nemilosrdno masakriralo 30.000 papskih vojnika. Blago je bilo sakriveno u katarskoj tvrđavi Monsegir, koja je bila pod opsadom deset meseci, do marta 1244.

Kad su se Merovinzi ponovo ustoličili u Jerusalimu, mogli su sebi da dopuste da obznane neke činjenice. To objašnjava zašto je romansa o Gralu, koja je bila veoma blisko povezana sa vitezovima templarima, počela da se pojavljuje u tom periodu. Nema sumnje da bi potpuna istina o Merovinzima vremenom izašla na videlo, što bi dovelo do toga da bi oni postali vladari cele Evrope, zamenivši tako papu i učinivši Jerusalim prestonicom hrišćanskog sveta. Da je Isus bio prihvaćen kao smrtni prorok, sveštenik-kralj i potomak

Davidove loze, njega bi takođe prihvatili i muslimani i Jevreji. To bi, očigledno, drastično promenilo istoriju Srednjeg Istoka.

Ali, istorija nije pošla tim tokom i franačko kraljevstvo u Jerusalimu nije stvoreno. Kad su Svetu zemlju 1291. osvojili muslimani, Merovinzi su gurnuti u stranu, a vitezovi templari su postali suvišni. Od tada je rimokatolička crkva počela da jača na račun istine.

Australijska „kraljevska porodica”

3. januara 2004. britanski Kanal 4 prikazao je dokumentarac „Pravi britanski monarh” u kojoj je Toni Robinson, možda najpoznatiji po svojoj ulozi Baldrika u BBC-jevoj seriji „Crna Guja”, izneo dokaze koje je otkrio istoričar Majkl K. Džons, a tiču se predaka britanske kraljevske porodice.

Nakon smrti Edvarda IV, vlast je jedno kraće vreme imao njegov mladi sin, koji se takođe zvao Edvard, ali nikad nije bio krunisan. On i njegov brat Ričard, vojvoda od Jorka, bili su odvedeni u Londonsku Kulu gde se njihov ujak Ričard, koji će kasnije postati kralj Ričard III, proglasio za njihovog zaštitnika. Potom je, na sumnjivim osnovama, utvrđeno da su mladi pričevi nezakonita deca. Ubrzo potom, oni su nestali i nikad više nisu viđeni. Od tada je optužujuća ruka istorije pokazivala na Ričarda III, iako nema sigurnih dokaza da je on u to umešan. Ipak, tvrdilo se da je on naredio da se njegova dva mlada sestrića udave, a 1674. su u Kuli pronađena dva dečija kostura i verovalo se da su to kosturi mladih prinčeva. Opis Ričarda III kao grbavca i zlog čoveka u velikoj meri potiče od Šekspira i misli se da je nastao kao

propaganda dinastije Tjudor. Vekovima je engleski kralj Ričard III bio predmet raznih glasina. Neki tvrde da je bio poslednji kralj Plantageneta, poslednji „Gralov kralj” u Engleskoj. To bi moglo objasniti propagandu iz vremena Tjudora, pošto su i Henrik VIII i njegova ćerka Elizabeta I bili bolno svesni svog, relativno skromnog, porekla.

Prema Toniju Robinsonu, prava priča je potpuno drugačija. On smatra da je sâm Edvard IV bio nezakonit, a kruna je trebalo da pripadne njegovom bratu Džordžu, vojvodi od Klarena. Posledice toga i po britansku i po američku istoriju bile su ogromne.

Majka Edvarda IV bila je Sesili Nevil. Nazvana je „Nadme-na Sis”, zbog njene legendarne svadljive naravi. Dominik Man-či-ći, koji je 1483 boravio u Londonu, izveštava je da je Sesili „pomahnitala” jer je dala izjavu da je Edvard IV nezakonit sin, i izrazila spremnost da o tome svedoči i na sudu. Veoma je neobično čuti od jedne majke takvo priznanje. Govorkalo se da je imala vezu sa jednim engleskim strelcem po imenu Blejburn, koji je možda bio pravi otac. Edvard IV je bio visok i nije fizički podsećao ni na svoje rođake ni na svoje pretke. Izgledao je, zapravo, kao dobro građen strelac. Blejburn je služio u garnizonu u Ruanu u Normandiji, a tu su živeli Sesili i njen muž Ričard, vojvoda od Jorka. Prema ubedljivom svedočenju nadbiskupskih zapisa u katedrali u Ruanu, Sesilin muž Ričard se borio u Pontoazu, na drugom kraju Francuske, tokom pet nedelja u periodu u kojem je začet budući kralj Edvard IV.

Zato izgleda kao da je Edvard IV zaista plod odnosa Sesili i

Blejburna. Ali, ta stvar nikad nije uzeta ozbiljno i historičari su rekli da se taj incident desio iz dva razloga. Prvo, Sesili je želela da okalja Edvardovo ime, jer je mrzela njegovu ženu, Elizabet Vudvil. Drugo, rečeno je da ju je na tu izjavu prisilio njen drugi sin, koji se takođe zvao Ričard, da bi povećao svoje šanse da postane kralj Ričard III.

Edvard se rodio u Ruanu 28. aprila 1442, pa iako je bio najstariji sin, nije bio zakonit, pa mu zato nije bilo namenjeno da nasledi presto. Edvard IV je dao da se njegov mlađi brat, vojvoda od Klarensa, optuži za izdaju i misli se da se ovaj ubio udavivši se u bačvi malvazije, da bi izbegao sramotu da bude osuđen. To znači da je Ričard bio jedini pravi naslednik prestola nakon bratovljeve smrti, što mu je pomoglo da raščisti sebi put do prestola. On je stoga predstavljao inspiraciju za svoje vojnike na bojnopolju.

Prema naslednicima Džordža, vojvode od Klarensa, postu-palo se sa prezirom. Njegovoj ćerki, Margaret Pol, koja je trebalo da bude Margareta I od Engleske, odsečena je glava za vladavine Henrija VIII, 1541, opet na osnovu naduvanih optužbi za izdaju. Ostali članovi njene porodice bili su ostavljeni da umru u Londonskoj Kuli. Njene poslednje reči su bile: „Blagosloveni su oni koji bivaju progonjeni zarad pravde, jer njihovo je Carstvo Nebesko”. U tom trenutku, pravog dželata nije bilo. Njegov nevešti zamenik nije bio u stanju da ispravno i čisto obavi pogubljenje, pa ju je naprosto udario po vratu dok nije izdahnula.

Uprkos nepriličnoj smrti, njena loza se nastavila direktnom

linijom. Njeno porodično stablo obiluje nekraljevskim imenima, kao što su Edit, Barbara i Jan, a današnji „kralj” Engleske zove se Majkl Hejstings, siromašni Australijanac koji je glasao protiv britanske monarhije u Australiji, odnosno za republiku. Nije se ni potresao ni obradovao kada ga je Toni Robinson informisao o njegovom visokom statusu. Godine 1960, sa sedamnaest godina otišao je iz Engleske u Australiju i zaposlio se u preduzeću koje je trgovalo stokom i nekretninama. Od 1966. živeo je u Džetilderiju, koji ima 1100 stanovnika. Danas radi u Australijskom institutu za proučavanje pirinča. Sa svojom ženom Noelin ima petoro dece i pet unučića – svi su, kao i otac, zakleti republikanci. Majklov najstariji sin Sajmon njegov je naslednik.

Moramo da razmotrimo i prihvatimo činjenicu da u savremeno doba monarhija može da postoji jedino kao nasledna. U suprotnom, ona nema nikakvog značaja i nikakve veze sa demokratijom kakva je ona u današnje vreme. Ako nam štetno nasleđe „Konstantinove darovnice” nije dovoljan povod za razmišljanje, setimo se da nelegitimnost Edvarda IV znači da nijedan od britanskih kraljeva nije legitimno vladao!

Na primer, Džordž III, koji je bio britanski kralj u vreme američkog rata za nezavisnost, nije mogao da izgubi rat u svoje ime. Međutim, pošto prethodni vladari iz istog razloga nisu mogli da zadrže tu koloniju u svoje ime, možda je ovaj argument čisto akademski.

Sa druge strane, to znači da nijedan od zakona koji su britanski monarsi odobrili ili potpisali nema pravnu težinu.

Povremeno je štampa žestoko napadala tu monarhiju, ali niko ra-nije nije ozbiljno ukazao da njeno prisustvo nije legalno iz perspektive njihove loze! Oni bi možda trebalo da budu zahvalni što su „legalni” pretendenti na britanski presto toliko protiv monarhije da im verovatno neće ugrožavati položaj. Možda bi bilo interesantno videti šta bi Den Braun napravio od te priče.

Poglavlje šest

Sveti Gral u Evropi

U trećem poglavlju smo se usredsredili na tumačenje Svetog Grala kao simbola za Hristovo potomstvo, koje je imao sa svojom ženom, Marijom Magdalenom. Opširno smo objasnili njihovu ulogu u stvaranju loze kraljevskih porodica u Evropi. Den Braun posvećuje dosta prostora toj teoriji u „Da Vinčijevom kodu”. Ali, postoji takođe i verovanje da je Sveti Gral zapravo neka vrsta posude, pa zato postoje barem dva stvarna „Sveta Grala” o kojima se može razmišljati.

Kad su Kelti stigli u Zapadnu Evropu, pošto su putovali preko Alpa i Centralne Evrope, oni su doneli ne samo gvožđe, već i konje. Jedan od njihovih običaja je bio da bacaju svoje mačeve (kojima su pripisivali magijske moći) zajedno sa draguljima u jezera koja su smatrali svetim. Dok je kralj Artur ležao na samrti, kaže se da je jedan od njegovih najbližih sledbenika, po keltskom običaju, bacio njegov mač, Ekskalibur, u jedno takvo jezero. Veruje se da se kroz jezera ulazi u donji svet, kraljevstvo mrtvih, za koje se misli da je smešteno u središtu Zemlje. Kaže se da je Artur umro na

ostrvu po imenu Avalon. Nije jasno gde se nalazio Avalon. Neki kažu da je to Majklova planina na južnoj obali Engleske, drugi da je to Mon Sen Mišel na francuskoj obali. Takođe se misli da je to mogla biti oblast u okolini Glastonberija, pošto legenda kaže da je Artur tamo sahranjen. Ime „Avalon” je povezano sa jabukama, a za Ekskalibur se kaže da je iskovan u Glastonberiju.

Ekskalibur je dobro služio kralju Arturu; on je mogao da pobjedi svakog neprijatelja i kaže se da je Artur postao kralj samo zato što je bio u stanju da izvuče Ekskalibur iz kamena. Drugi kažu da je ta priča alegorijska i da se odnosi na Arturovu sposobnost da izdvoji gvožđe iz stenja, što je bila jedna od vještina koju su doneli Kelti.

Pored svetih mačeva, ima mnogo drevnih predanja o svetim posudama, kao što je rog izobilja, koji je mogao da obezbedi beskrajnu zalihu hrane i neprekidno blagostanje. Ta ideja mora da je bila privlačna ljudima koji su živeli u vremenima u kojima je često vladala glad. Smatralo se da mnoge posude, poput zdela, bokala, pehara i kotlova imaju natprirodne moći. Slično tome, mislilo se da Gral donosi i hranu i spasenje.

Po keltskom predanju, kralj Artur i njegovi ljudi su se upustili u potragu za magičnim kotlom. Tek u srednjem veku je iz te priče uklonjena njena paganska podloga i dat joj je hrišćanski smisao. Artur je bio popularan kralj, za koga se verovalo da je jedina osoba koja može da pobjedi Škote koji su nadirali nakon odlaska Rimljana u 5. veku, i nakon toga on je najavio dug period mirnog napretka. U to vreme, hrišćanstvo je hvatalo koren u Britaniji, još uvek pod jakim

uticajem paganstva. Legende iz tog perioda pokazuju i hrišćanski i paganski uticaj.

Kelti su verovali da je priroda božanska i da sve stvari u prirodi komuniciraju sa čovekom. Seoski predeli su vrveli od vila i i elfa koji su krojili ljudske sudbine. Dobri su bili nagrađivani, zli kažnjavani. Verovalo se da će ratnici vaskrsnuti na Sudnji dan, ukoliko im ne bude odsečena glava, a to je bila tipična sudbina onih koji bi bili zarobljeni.

Jedan od tipičnih hrišćanskih rituala je pričest u kojoj se pije Hristova krv koju predstavlja vino. Osnova arturovske verzije te legende je priča da je rimski kapetan Longin ubo Hrista u bedro dok je ovaj visio na krstu da bi bio siguran da je mrtav. Onda je Josif Arimatejski sakupio Hristovu krv u isti pehar koji je ovaj koristio za vino na poslednjoj večeri. Uglavnom se smatra da je taj pehar Sveti Gral. Potom se kaže da je Hristovo telo položeno u porodičnu grobnicu Josifa Arimatejskog. Nakon povratka engleskih vojnika u Englesku iz Palestine 1274, nakon pretežno neuspelog krstaškog rata Edvarda I, engleskom moralu bio je potreban podsticaj. Vitezovi kralja Artura opisani su kao jednostavni ratnici koji su bili u potrazi za određenim ciljem. Potraga za Svetim Gralom je savršeno odgovarala tom cilju.

Pošto je Josif Arimatejski bio Hristov sledbenik, Rimljani su ga zatvorili ubrzo nakon Hristovog raspeća. Pretpostavlja se da je on zadržao taj pehar i da ga je nosio sa sobom na svojim putovanjima u Rim i u južnu Francusku, gde je neko vreme živeo u provinciji Langdok sa Marijom Magdalenom i još nekim učenicima. Misli se da je on potom (moguće,

zajedno sa samim Hristom) otišao u Englesku gde je proveo ostatak života na mestu koje je danas grad Glastonberi u južnoj Engleskoj. Tu je osnovana prva hrišćanska crkva u Britaniji, na mestu gde se danas nalaze ruševine opatije i gde je, možda, čuvan Sveti Gral. On je potom izgubljen, i tu je počela potraga kralja Artura i njegovih vitezova za njim.

Misli se da je Arturova potraga za Svetim Gralom počela na jednom jezeru (gde je nameravao da uđe u donji svet) blizu Kamelota, ako je Kamelot zaista postojao. U početku mu nije bilo dopušteno da uđe, ali je on uspeo da ubedi razne duhove i demone da ga puste. Onda je uspeo da od njih uzme posudu. Ako je zaista postojala, bila je odneta u Arturov glavni štab, koji je najverovatnije bio sačinjen od grubih drvenih koliba, ni nalik na grandioznu palatu iz holivudske verzije priče. To je moglo da se odigra na bilo kojoj od nekoliko lokacija. Ipak je to najverovatnije bila brdska tvrđava Kedberi u Somersetu u južnoj Engleskoj, gde je u 5. veku postojalo veliko naselje. Interesovanje za Artura je počelo tek u 11. veku, 500 godina posle njegove smrti. Po predanju, njegovi vitezovi su se držali pravila viteštva i časti kako bi stvorili besklasno utopijsko društvo. Bilo je to doba pravednosti u kome je, kako se misli, bila moguća komunikacija sa natprirodnim. Kralj Artur i njegovi vitezovi bili su neka vrsta podsetnika na Hrista i njegove učenike. Arturov dvor se, međutim, podelio zbog ljubavi koju je Lanselot gajio prema Arturovoj ženi Ginevri. Ona je bila osuđen na smrt, a Lanselot proteran. Lanselota je na kraju obuzelo kajanje i otišao je u manastir gde je živeo do kraja

života.

Srednji vek je bio veoma pobožno doba i u njemu je započela era hodočašća. U to vreme se odigralo prvo od glavnih današnjih hrišćanskih hodočašća u Santijago de Kompostela, pa i dan-danas duž puta hodočasnik može videti mnoštvo malih crkvi iz tog vremena. Oko 1200. g. katolička crkva je prihvatila ideju o transspustancijaciji – tj. pretvaranju vina u pravu Hri-stovu krv. Kretijen de Troa je u to vreme napisao svoju ro-mansu o Gralu, stvorivši hrišćansku priču na osnovu paganskog koncepta.

Nije svakome bio po volji način na koji se razvijala katolička crkva. Katari, koji su zagovarali život siromaštva i jed-nostavnosti, odbacivali su raskoš koja je bila karakteristična za crkvu u tom periodu. U Den Braunovom stilu igre rečima, oni su o svojoj crkvi više voleli da misle kao o AMOR (ljubavi) nego kao o ROMA (Rimu). Papa je počeo progon katara i oni su bili opkoljeni u Monsegiru u južnoj Francuskoj, gde se misli da su, pored ostalog blaga, čuvali i Gral, iako nema jasnih dokaza koji na to ukazuju. Oni su uspeli sve to da tajnim kanalima iznesu na sigurno pre dvonedeljne opsade, koja se završila time što su mnogi od njih živi spaljeni.

Veruje se da se Sveti Gral čuvao u Italiji 300 godina, i da ga je čuvao monah Sv. Lorenc, đakon rimske crkve. Kaže se da je dao da ga dva španska legionara odnesu u njegov rodni grad Hueska u Španskim Pirinejima pred kraj 3. veka. Njegov život se završio neprijatno – ispečen je na roštilju dva dana nakon što je pogubljen njegov prijatelj, papa Sikst

II. Gral je čuvan u crkvi San Pedro el Vieho do 711. U romaničkim samostanima ima nekoliko primera slika Grala, uključujući i sliku na kojoj anđeo daje pehar Isusu.

Volfram od Ešenbaha, koji je umro 1230, smatra se najvećim među nemačkim srednjovekovnim epskim pesnicima. Jedno od njegovih glavnih dela bio je „Persival”, što je kasnije postala tema Vagnerove opere. Jedan od njegovih glavnih izvora bilo je Kretjenovo delo, a spojio ga je i sa drugim izvori-ma, koje je, kako tvrdi Volfram, našao Kjot od Provanse. Kjot je možda svoje priče zasnovao na onom što je čuo u Španiji, gde je bilo i muslimanskih i jevrejskih filozofa, posebno u Toledu, koji je u tom periodu bio centar nauke i književnosti. Volfram je smatrao da je Gral kamen koji ima magične moći i da, poput roga izobilja, omogućava stalno snabdevanje hranom i večnu mladost.

Kralj Alfonso I od Aragona i Navare imao je običaj da odlazi u San Pedro de Vieho da bi tamo kontemplirao. Ime Alfonso je blisko povezano sa latinskim imenom Anfortije, i takođe blisko povezano sa kraljem Anfortijem iz priče o Gralu. Verovatno je, dakle, da je Alfonso bio model za kralja iz „Grala”: Pred kraj života se povukao u San Pedro de Vieho, gde je bio smrtno ranjen. Slično tome, kralj Grala Anfortije je u svom zamku čekao Parsivala da mu isceli rane, ali je to bilo mnogo pre nego što je Parsival stigao do Anfortijevog zamka. Verovatno je da je Alfonsov rođak, španski grof Perče de Val (1100 – 1144) bio model za Parsivala.

Govorilo se da su vitezovi templari čuvari Grala. Rečeno je da je zamak Grala vidljiv samo ako čoveka zadesi milost, a

inače je skriven od pogleda. To nisu uobičajene karakteristike zamka koji je po tradiciji bio namenjen da bude istaknut, dominantan i izgrađen na uzvisini kako bi nadgledao okolinu. Zamisao skrivenog zamka srednjovekovnom umu bi bilo teško da razume.

Ali, u Španiji postoji jedno savršeno sakriveno mesto koje odgovara tom opisu, a to je manastir San Juan de Penja. Smatra se da je sagrađen na svetoj zemlji španske provincije Aragon. Sidro, koje je bilo Persivalov grb, videno je u pogrebnim nišama. Bilo je neophodno da se Gral sklanja od mesta do mesta, zbog stalne opasnosti od muslimana. Manastir San Juan de Penja je bio jedno od tih mesta gde je Gral skrivan, i odatle prenesen na njegovo današnje mesto.

Postoji jedan zapis u kraljevskom registru u biblioteci u Barseloni u Španiji koji govori o jednoj utvrđenoj opatiji i o poklonu koji je dobila. Taj poklon je opisan polušpanskom, polulatinском frazom, „calice lapideum”, što znači „kameni pehar”, i odnosi se na isti onaj za koji je bilo rečeno da se nalazio u kapeli San Huana de Penje, koja je bila konstruisana kao hram. Gral bi se čuvao ili u jednoj od grobnica koje su bile isklesane od kamena, ili negde na oltaru. Ta kapela je soba u kojoj ga je Parsival tražio i opisana je kao kapela u zamku. Priča kaže da je Parsival, kada je stigao tamo, video procesiju u kojoj je Devica Grala nosila Gral Kralju Grala. Nosač pored nje je nosio koplje koje je Longin upotrebio da probode Hristovo bedro, i čiji je vrh i dalje krvario. Iza njih je išla žena koja je nosila pladanj na kome je doneta glava sv. Jovana Krstitelja.

Neki čitaoci se možda sećaju knjige Trevora Ravenkrofta „Kopljе sudbine”, јedan naizgled istorijski prikaz Hitlerovog dolaska na vlast, zasnovanog na njegovom verovanju u magičke moći Longinovog koplja. Ona je zasnovana na verovanju da je Longin, koji je probo Hristovo bedro, u јednom kratkom periodu imao sudbinu sveta u svojim rukama. Poznato je takođe da je Šarleman nosio to koplje u bici kao talisman. Međutim, preporučljivo je da se tvrdnje iz te knjige tretiraju sa oprezom.

Konačno mesto gde se skrasio Sveti Gral (gde ga možemo videti i danas) je bočna kapela u katedrali u Valensiji, u Španiji. Iako katolička crkva nikad nije priznala da je on sveta relikvija, ona ga priznaje kao pehar koji je Hrist blagoslovio na poslednjoj večeri i koju je koristio rimski papa dok je sv. Lorenc nije prebacio u Španiju. Danas se čuva zaštićena neprobojnim staklom. Kralj od Navare je doneo Gral u katedralu u Valensiji 18. marta 1437, i tamo je ostao do dana-današnjeg, s tim što je u dva navrata iz bezbednosnih razloga bio uklonjen, tokom Rata za nezavisnost od Francuske i tokom Španskog građanskog rata. Njegova osnova od čistog zlata ukrašena je sa 28 bisera, dva crvena draga kamena i dva smaragda. Visok je 5.5cm, prečnika 9.5cm, debljina mu je 3mm. Njegova veličina, zajedno sa osnovom, iznosi 17x14.5 cm. Istaknuti arheolog Antonio Beltran kaže da su Gral kakav vidimo danas napravili u San Huanu de la Penji najverovatnije vizantijski zlatari. Gor-nji deo pehara potiče sa Bliskog Istoka i napravljen je ili u Aleksandriji ili u Antiohiji. Beltran kaže

da nema sumnje da je taj pehar načinjen negde između kraja 1. veka pre naše ere i prve polovine 1. veka naše ere. A to je upravo bilo Hristovo doba.

Antonio Beltran objašnjava da je kamena osnova tog sklopa pravi Gral. Na tom delu, koji predstavlja podnožje posude, postoji arapski natpis koji niko nije mogao da potpuno pouzdao prevede. Među raznim tumačenjima su i sledeća: „Onom ko daje Sjaj”, „Slava Mariji”, „Milostivi” (što se na arapskom odnosi na Alaha), i „Onaj koji cveta”. Prema nekim legendama, povremeno bi se na njemu pojavio natpis LAPIS EXCILLIS.

Možda nikad nećemo saznati šta je zaista Sveti Gral, ali je verovatno da je ovaj mali i dražesni predmet koji možemo da vidimo danas zaista pehar koji je pre 2000 godina koristio Hrist i koji je predstavljao osnovu za mnogobrojne mitove i ro-manse na Zapadu. Sveti Gral nastavlja da nas zaokuplja; on je deo naše kulture i taj izraz danas ima opšte značenje nečeg za čime se traga. Potraga za Svetim Gralom, dakle, nije obavezno značila nalaženje samog fizičkog predmeta, već je značila poistovećenje sa onim što Gral predstavlja.

Poglavlje sedam

Isus Hrist – činjenice i izmišljotine

nekih 25 godina posle Hristovog raspeća, došlo je do raskola u pokretu koji će stvoriti ono što poznajemo kao današnje hrišćanstvo. Ono je takvo kakvo je zato što je verzija hrišćanstva koju je zastupao sv. Pavle postala šire prihvaćen oblik religije. Danas nema tragova ni spisa o

drugoj verziji, onoj koju su zastupali članovi porodice i prijatelji Isusa Hrista.

Pavle se rodio u Turskoj. Roditelji su mu bili bogati Jevreji. On je takođe bio građanin Rima, koji je u to vreme okupirao Palestinu. To će se pokazati suštinskim za razvoj i uspeh njegove verzije hrišćanstva.

Vođa druge grupe, Isusovog pokreta, bio je Jakov, za koga se široko veruje da je bio najstariji od četvoro Hristove braće. Uprkos tome što je bio čvrsto povezan sa Isusom, Jakov se ne pominje nigde u Novom Zavetu kad se priča o Hristovom životu i pojavljuje se tek nakon njegove smrti. On je bio ortodokсни Jevrejin do krajnosti. Rečeno je da je provodio toliko vremena u molitvi da je dobio „kamilja kolena“. Posle Isusove smrti postao je poglavar Jerusalimske crkve.

Pavle je bio progonitelj hrišćana sve dok nije imao viziju vaskrslog Hrista na putu za Damask. On se postavio kao jedan od glavnih hrišćanskih vođa. Ali, za razliku od sv. Petra, koji je bio pravi Hristov učenik i za koga se smatra da je osnovao rimokatoličku crkvu kao prvi rimski biskup, Pavle se nikad nije sreo sa Isusom. On je, međutim, uprkos tome bio ubeđen da su njegovi pogledi na hrišćanstvo ispravni. Na kraju krajeva, on je svoju poruku dobio duhovno, u viziji, dok su Jakov i ostatak njegove porodice Isusa poznavali jedino lično! Pavle je nameravao da ostatak života posveti širenju Isusove reči po svetu da bi se iskupio za proganjanje hrišćana.

Na nesreću, njegove ideje su se ozbiljno sukobile sa Jakovljevim. Oni nisu mogli da se slože oko okolnosti

Isusovog rođenja, njegove poruke i oko toga da li je ili nije bio Bog.

Nakon Hristove smrti, nastale su velike rasprave oko njego-vog stvarnog identiteta. Videli smo u petom poglavlju o Kon-stantinu Velikom da su arijci (koje je predvodio Arije) verovali da je on bio naprosto čovek koga je rodila žena na prirodan način. Zbog te jeresi, oni su na kraju prognani. Isus nije bio jedini iscelitelj i čudotvorac u svoje vreme. Ali, on je bio jedini koji je govorio o Carstvu Božijem. Kad je Isus upitao Petra šta misli ko je on, Petar je odgovorio da je Isus Mesija. Za Petra je to značilo da je Isus kralj, onaj koji je pomazan kao i svi kraljevi koji su potekli od Davidove loze. On je prepoznao da je Isusova uloga bila da oslobodi Jevreje od Rimljana i da stvori raj na zemlju. Značenje reči Mesija u 1. veku je bilo veoma specifično i odnosilo se na onog ko će pobediti Božije neprijatelje i povratiti Božiju pravdu. Reč Mesija je došla od starih Egipćana. Egipćani su koristili krokodilsko salo, koje je simbolizovalo polne moći, za pomazanje svojih kraljeva. Egi-patska reč za krokodila je „meseh”.

Jakov je smatrao da Pavle uništava dobro koje je sadržala ta poruka. Pavle je dopuštao da se njegovom pokretu pridruže i nejevreji, koji se nisu obazirali na jevrejski zakon. Jakov je, na primer, smatrao da bi i nejevreji trebalo da se drže osnovnih načela, npr. da jedu samo košer hranu i da se obrezuju. Prema doktrini koju je propovedao Pavle, oni to nisu bili obavezni da čine.

Oko 50. godine rasprava je došla do tačke kada je morala da

se reši. Jakov i Pavle su se sastali da porazgovaraju o međusobnim razlikama. Jakov je insistirao da nejevreji moraju da jedu košer hranu kad su u prisustvu Jevreja. Pavle je bio ozlojeđen, i video to kao agresivni nasrtaj na sopstvenu slobodu i slobodu svojih pristalica. On je govorio o Jakovu i njegovim sledbenicima kao o „neprijateljima crkve”. Na kraju se Pavle, koji je, po svim pričama, bio zapao u hysteriju, složio sa kompromisom da Isusov pokret u osnovi ostane jevrejski, ali da se nejevrejima dozvoli da jedu hranu koja nije košer i da se ne obrezuju.

Narednih nekoliko godina Pavle je nastavio da svoju poruku prenosi nejevrejima u Rimskom carstvu. Obećao je da će grupu koju je predvodio Jakov ostaviti na miru.

Onda su do Jakova počele da dopiru priče o Pavlu.

Razbesnevši se, Jakov je pozvao Pavla u Jerusalim 58. g. Pavle se dugo nije vraćao u Jerusalim i možemo samo da zamislimo kakav je predosećaj potencijalne opasnosti imao. Zbog toga je došao dobro pripremljen, sa velikim finansijskim prilogom. Ali, to nije uticalo na Jakova. On je besno odbio Pav-lov novčani poklon, optuživši ga da ohrabruje Jev-reje da krše jevrejski zakon, pošto im je Pavle govorio da ne moraju više da ga se pridržavaju. Pavle nije mogao da porek-ne te optužbe, već je pokušao da uveri Jakova u svoju lojalnost. Jakov je, prilično naivno, zatražio od Pavla da to dokaže tako što će poći s njim u hram i uzeti učešća u ceremonijama pročišćenja. Pavle mora da je počeo da trlja ruke što će se tako lako izvući i smesta se složio. Lažov i manipulant do kraja, on je u jednom od svojih

pisama otvoreno priznao da je on sve za sve ljude: „Ja sam Grk za Grke, Jevrejin za Jevreje, čuvar zakona za čuvare zakona, i uradiću sve što moram da uradim da bih pobedio”. Ostali Jevreji nisu bili tako lakoverni kao Jakov i uvideli su Pavlovu hipokriziju. Oni su se pobunili, i u gužvi koja je nastala, Pavle je izvukao svoj adut izjavivši da je rimski građanin. To je značilo da su rimski vojnici bili obavezni da ga spasu od razbesnele gomile.

Sve naše predstave o Isusu su nastale na osnovu informacija koje su nam došle direktno od tog jednog čoveka, Pavla, i koje je on filtrirao. On je uticao na pisanje četiri jevanđelja, da-jući im izrazito političku boju, doprinoseći stvaranju utiska da uopšte nije postojalo nešto takvo kao što je jevrejski pat-riotizam. Najveći broj stručnjaka veruje da su jevanđelja na-stala posebno iz Pavlove prepiske i da su sva napisana posle Pavlove smrti. Prema eseju Mohd Elfija Niešam Juferija, „Uticaj Pavlovih poslanica na jevanđelja Novog zaveta: studija i kritika”, „za Pavla se takođe tvrdi da je autor Poslanica Rimljanima, 1 i 2, Korinćanima, Galateanima, Efežanima, Filipijancima, Kolosijanima 1 i 2, Tesaloncima 1 i 2, Timoteju, Titu, Filemonu i Jevrejima”. To znači da je on napisao čitav Novi Zavet, osim jevanđelja, koja su bila zasnovana na njegovim spisima.

U jevanđeljima jedva da se i pominju Rimljani – što je čudno, pošto je u to vreme bilo tako mnogo jevrejskog otpora prema njima. Ali, imajte na umu da reč „jevanđelje” znači „dobre vesti”, što bi se takođe moglo protumačiti i kao „propa-ganda”. Pavlova namera je bila da stvori religiju koja

će biti nejevrejska, bezopasna, prijatna i svarljiva u čitavom Rimskom carstvu.

Palestina je u Isusovo vreme bila mesto koje je ključalo, gnevno, izloženo svim užasima rimske okupacije. Rimljani su je osvojili otprilike 60 godina pre Isusovog rođenja i kažnjavali su jevrejske pobune tako što su hiljade i hiljade ljudi razapinjali na krst. Jevreji su 66. godine digli totalnu pobunu protiv Rimljana i ta borba je trajala do 74. godine. U tvrđavi Masadi, na jugozapadnoj obali Mrtvog mora, 960 jevrejskih muškaraca, žena i dece izvršili su samoubistvo pošto su se odupirali najezdi Rimljana nakon što je ostatak Palestine skršen. Oblašću Galileje, odakle je potekao Isus, vladao je Herod Antipa, okrutni i sadistički despot. Jedini Jevreji koji su napredovali bili su kolaboracionisti. Jevrejski seljak je živeo u očajnom siromaštvu i velikom strahu. Rukopisi sa Mrtvog mora, nađeni u Kumranu 1947, su veoma militantni i govore o želji da se istrebe Rimljani širom njihovog carstva.

Prema Pavlovoj verziji istorije, Isus je bio sin Božiji, a ne čovek. Zato je prava priča morala da se ponovo napiše i pod-razumevala je da njega mora da rodi devica. Matej je napisao svoje jevanđelje na osnovu proročanstva u Knjizi Isaijevoj: „Gle, devica će začeti i roditi dete”. U međuvremenu, u pot-punom neskladu s tim, Jakov, poglavar sada ukinute Jerusalimske crkve, nastavio je da priča priče o svom običnom detinjstvu sa Isusom u njihovoj porodičnoj kući svima koji su želeli da ih čuju.

Pavlova grupa je shvatila da je važno da proširi priču kako se

Isus rodio u Vitlejemu, jer se tu rodio David i bilo je preorečeno da bi naredni Mesija trebalo da potekne odatle. Morao je da se nađe razlog da se Marija i Josif nađu u Vitlejemu prilikom Isusovog rođenja. Novi Zavet nam kaže da su Marija i Josif morali da budu tamo zato što se u to vreme odvijao rimski popis. Istorija nije zabeležila nikakav popis. Takođe je sumnjivo da je Isus bio iz Nazareta, jer ne postoji nikakav zapis da je u to vreme postojao neki grad sa tim imenom. Zabuna je možda nastala u vezi sekte nazarena ili nazarita, duhovne grupe kojoj je pripadao i Josif. Takođe, savremena arapska reč za hrišćane je „nasmai” pa se o hrišćanima govori kao o „nasara” ili „nazara”.

Nesumnjivo je da je pravi Isus Hrist bio dosta drugačiji od predstave o njemu koju nam je plasirao Pavlov tabor. On je bio revolucionar čiji je cilj bio da istera Rimljane iz svoje zemlje. Njegove zamisli religije i politike su se stopile da bi postigao taj cilj.

Pošto je Jovan Krstitelj pogubljen, Isus je okupio svoje uče-nike. Među njima je nesumnjivo bila i Marija Magdalena. Ona će ostati uz njega do kraja njegovog života. Jevandelja kažu da je ona ušla u Isusovu grobnicu da bi izvela miropomazanje. U 8. poglavlju raspravlja se o tome da li je ona zaista bila njegova žena, ali sada možemo da istaknemo činjenicu da jedino supruga ima pravo da izvede tu proceduru.

Pavle nije prepoznao Isusovu ulogu kralja koji je trebalo da oslobodi Jevreje od Rimljana. Za njega je reč „Mesija” značila da je Isus bio sin Božiji koji je sišao na zemlju da bi

umro na krstu zarad iskupljenja ljudi. Isus nije ispunio ulogu Mesije kakva se od njega očekivala, jer nije izbavio svoj narod iz ropstva, ali je pomoću svog vaskrsnuća efikasno preoblikovao značenje te reči. Njegovi sledbenici su verovali da je jedino Bog mogao da izvede čudo vaskrsenja. To je značilo da je iz-raz „Mesija” poprimio karakteristiku nekog ko je božanski.

Čitavo pitanje Mesije bilo je veoma eksplozivno. Rimljani su ukinuli jevrejsku monarhiju, pa je zato svako ko bi makar nagovestio da je jevrejski kralj, kršio rimski zakon na najvišem nivou.

Isus je ušao u Jerusalim na magarcu, kao što je svaki kralj Davidove loze, od vremena kralja Solomona, dolazio na svoje krunisanje. Taj običaj nije samo ukazivao na poniznost kralja, već je bio i znak da je on monarh koji ne vlada, već služi u najboljoj mesijanskoj (kasnije merovinškoj) tradiciji.

I opet, po predanju, Isus je ušao u Jerusalim na dan pashe. Poštujući običaje, on nije ostavio mesta da se posumnja u njegove namere. Pontije Pilat, rimski perfekat, nije bio dobrodušni upravitelj, kako nas Novi Zavet navodi da verujemo. On je vladao nemilosrdnom gvozdenom palicom i svakako je predosetio potencijalnu zapaljivost te situacije.

Kada je Isus ušao u hram i prevrnuo stolove zelenaša, to nije bio napad na Jevreje. Rimljani su bili odgovorni za hram u krajnjoj instanci, iako su ga Jevreji smatrali Kućom Božijom. Hram je predstavljao centar u kome se odvijala saradnja između Rimljana i nekih Jevreja. Napad na Hram je zato bio napad na Rimljane. Taj incident je uzbunio rimske vlasti koje

su uvidele da se problemi koje Isus stvara izmiču kontroli.

Još jedna pogrešna predstava koju su nam servirali bila je ta o navodnoj Judinoj izdaji Isusa. Bilo bi samoubilački da Ju-da to uradi, jer bi time odao činjenicu da je Isusov učenik. Raz-log što je on odabran za tu ulogu je bliska asocijativna ve-za tog imena sa imenom jevrejskog naroda, koji je bio optužen da je odgovoran za Isusovo stradanje, što je antisemitska nameštaljka.

Novi Zavet nam takođe govori da su Isusu najpre sudili jev-rejski sveštenici zbog bogohuljenja što je sebe nazvao sinom Božijim. Onda su mu sudili Rimljani za zaveru, a Jevreji su nagovorili Pontija Pilata da ga pogubi. Prema Novom Zavetu, Jevreji su radili protiv Isusa. To protivreči ne samo istoriji, već i logici. Rimljani su ubijali svoje žrtve razapinjanjem. Jevrejska kazna za bogohuljenje, za koje je navodno Isus osuđen, bila je kamenovanje. Jedan od ciljeva razapinjanja bio je da se tela ostave da vise kako bi ih pojeli lešinari i psi, i tako poslužila kao vidljivi znak rimske pravde. To je, naravno, takođe značilo da grobovi nisu bili ni potrebni niti su se koristili. Zapravo, od mnogo hiljada razapetih žrtava u toj oblasti u to vreme, nađen je samo jedan kostur. Prema Novom Zavetu, izuzetak od tog pravila učinjen je u Isusovom slučaju.

Najvažniji aspekt Isusovog života, barem što se Pavla tiče, bila je njegova smrt i vaskrsenje. Zato su saopšteni detalji o njegovom životu oskudni, tako da nisu morali da podležu testu vremena kako bi podržali Pavlovu tradiciju. Sa druge strane, za Jerusalimsku crkvu je Isusova smrt bila znak

neuspeha. Međutim, Isusovi sledbenici su verovali da je on vaskrsao, pa prema tome nije mrtav. U njihovim očima on je nastavio svoj rad za njihovo oslobođenje i povratak carstva Božijeg. U judaizmu nema načina da se neki čovek proglasi božanskim.

Kako je Pavlov pokret dobijao na zamahu, Jakov i drugi članovi Jerusalimske crkve su bivali potisnuti u stranu. Oni su u 2. veku postali mala sekta poznata kao ebioniti i smatrani su jereticima.

Pavlova crkva se danas smatra prethodnikom svih različitih konfesija današnjeg hrišćanstva. Ironično, ali upravo ona predstavlja 2000 godina star primer Darvinovog i „nehrišćanskog” principa preživljavanja najsposobnijih. Novi Zavet nije došao do nas netaknut. Neka jevanđelja su odbačena, jer se nisu uklapala u „zvaničan pravac” hrišćanstva. Jevanđelja po Mateju, Marku, Luki i Jovanu, koja su izvorno protivrečila tom pravcu, prevedena su i ponovo napisana u skladu sa modom i političkim ćudima tog vremena. Postoji oko 5000 rukopisnih verzija Novog Zaveta i nijedna od njih nije starija od 4. veka. Ali, neki veruju da, iako su držalje i oštrica stare hrišćanske sekire više puta iznova menjani, mi i dalje gledamo original, iako je to očigledno netačno.

Poglavlje osam

Da li je Isus bio oženjen?

Jedno od glavnih pitanja postavljenih u „Da Vinčijevom kodu” jeste da li je Isus Hrist bio oženjen ili ne. Njegov brak, zapravo, čini osnov čitave teorije o Merovinzima, pa je

suštinski važno da formiramo mišljenje da li je to bilo tako ili nije.

Kao što je Den Braun izjavio u *EjBiSi* (ABC)-jevim vestima *Prajmtajm Mandej* (*Primetime Monday*), u Bibliji se nigde ne kaže da je Marija Magdalena bila prostitutka. Taj nesporazum je nastao zato što se ona pominje odmah nakon priče o prostitutki. U tu priču se poverovalo 591. godine kada je papa Grgur Veliki u svojoj uskršnjoj propovedi rekao da su Marija Magdalena i prostitutka jedna te ista osoba. Vatikan je to ispravio 1969. Grgur Veliki je takođe tvrdio da su Marija iz Betanije i Marija Magdalena jedna te ista osoba. U Bibliji nigde ne piše da je Isus bio oženjen. Ali, gotovo bi sigurno bilo naglašeno *da nije bio oženjen*, da je to bio slučaj. Očeva dužnost da oženi sina kada ovaj dostigne određeni uzrast, bila je podjednako važna kao i da ga obreže dok je beba. Štaviše, zakon je zahtevao da se naslednici Davidovog prestola žene.

Pravila koja su se primenjivala u dinastičkim brakovima, u kakav je trebalo da stupi i Isus, veoma su se razlikovala od onih koja su važila za običan jevrejski narod. Seksualni odnos je bio dozvoljen jedino u svrhu biološkog produženja - potomstva. Čitava bračna/seksualna procedura bila je striktno regulisana. Lorens Gardner detaljno govori o toj temi u „Lozi Svetog Grala”. Postojao je period veridbe od tri meseca i Prvi brak, sa miropomazanjem, sklapao se u septembru. To je bio početak bračnog perioda. Ali, seksualni odnos nije bio dozvoljen sve do decembra iste godine. Razlog je bio da se osigura da se dete rodi narednog septembra, u mesecu

Pokajanja. Ako bi ta veza dovela do začeca, brak bi bio legalizovan Drugim brakom koji bi bio sklopljen narednog marta. Ako ne bi došlo do začeca, seksualni odnos je mogao da se ponovi tek narednog decembra. Do Drugog braka, smatralo se da je žena „almah”. To je značilo „mlada žena” bez seksualnog iskustva. To se takođe tumačilo kao „devica”, što očigledno nije značilo devicu u današnjem smislu te reči. U vreme Drugog braka u martu, nevesta je trebalo da bude u trećem mesecu trudnoće. Razlog za to tromesečno odlaganje bio je da se ostavi prostor ukoliko bi došlo do eventualnog pobačaja. To je takođe značilo da muž može da se povuče iz braka ako se pokaže da je žena neplodna. Osim u decembru, kada su seksualni odnos bili dopušteni, muž i žena su živeli odvojeno.

U trenutcima razdvajanja, o ženi bi se govorilo kao o „udovici”, i ona je po rangu bila niža od „almahe”. Zahtevalo se da plače za svojim mužem, što je opisano u Jevanđelju po Luki, 7:38, kad je „stojala iza njegovih stopala jecajući i počinjala da pere njegova stopala suzama”. Ako je Hrist bio začet tokom tog perioda „udovištva” (a izgleda da je začet u nekom trenutku pre nego što je brak Marije i Josifa bio potpun), moglo je da se kaže da je Hrist „sin udovice”. Tako se, naravno, u masonstvu govori o Hiramu Abifu; o Persifalu u legendi o Gralu; i o Horusu u egipatskoj mitologiji.

Jedna od mirisnih masti koje su se koristile u svadbenim ritualima bio je i nard koji je koristila Marija iz Betanije, inače poznata kao Marija Magdalena, da namaže Isusa. Ona je namazala njegovu glavu u kući Simona Zelota, bolje

poznatog kao Lazara. U junu 30. godine naše ere, ona je namazala njegova stopala tom mašču, na svadbenoj svečanosti u Kani.

Jovan nije pomenuo samu svadbu u Kani – već samo proslavu. Među gostima su bili učenici i „nečisti” nejevreji. Izgleda jasno da je u tom slučaju mladoženja bio Isus. Kad se desila nezgoda da je nestalo vina za pričest, Isusova majka je rekla slugama da učine ono što im Isus kaže. Uopšte ne bi bilo moguće da se gostu na svadbi dopusti tako nešto. Prava ceremonija trebalo je da se dogodi narednog septembra. Marija Magdalena je ponovo namazala Isusova stopala u martu 33. g naše ere i obrisala ih svojom kosom. Jedina osoba kojoj bi bilo dopušteno da ga maže tom posebnom mašču bila bi nevesta Mesije, i jedino vreme kada je to bilo dopušteno bile su Prva i Druga bračna ceremonija.

Običaj egipatskih kraljeva bio je da se žene svojim sestrama. Jevrejski kraljevi nisu sledili taj običaj, ali su smatrali da kraljevsko nasleđe ide ženskom linijom. Jovan Krstitelj je pripadao muškoj lozi Zadoka, a žene te loze su uvek uzimale ime Elišeba (Elizabeta). Žene Davidove loze, kojoj je pripadao Isus, uzimale su ime Marija. To objašnjava zašto se Isusova majka i žena zovu Marija.

U jednom od gnostičkih Jevanđelja, Jevanđelju po Filipu, koje je hrišćanska crkva suzbijala, i za koje, u „Da Vinčijevom kodu” ser Li Tibing (čije ime, Leigh Teabing, predstavlja igru, anagram od imena autora knjige „Sveta krv, sveti Gral”, Lija i Bejdženta - Leigh i Baigent) kaže da je dobro „da se počne od njega”, opisana je ljubav između

Marije Magdalene i Isusa. Kako nam Den Braun saopštava:
„A pratilac Spasitelj je Marija Magdalena. Ali, Hrist ju je voleo više od svih učenika i imao je običaj da je često ljubi u usta. Ostale učenike je to vređalo i glasno su negodovali. Oni mu rekoše: „Zašto voliš nju više od svih nas?“ Spasitelj odgovori i reče im: „Zašto ne volim vas kao nju? ... Velika je misterija braka – jer bez njega svet ne bi postojao. Sad, postojanje sveta zavisi od čoveka, a čovekovo postojanje od braka.”

Ljubljenje u usta bila je stvar rezervisana samo za one koji su oženjeni. Ono što g. Braun ne pominje je to da u Jevandelju po Tomi, kad Petar kaže „Žene nisu zaslužile da žive”, Isus odgovara: „Ja ću je lično voditi da bih je načinio muškarcem... Jer će svaka žena koja bude sebe učinila muškarcem ući u Carstvo Nebesko”.

Crkva je učinila sve što je bilo u njenoj moći da potisne informaciju o Hristovom braku. Profesor antičke istorije na Kolumbija univerzitetu, Morton Smit, pronašao je 1958. u jednom manastiru blizu Jerusalima jedan rukopis ekumenskog patrijarha iz Konstantinopolja.

On je otkrio pismo biskupa Klimenta Aleksandrijskog (150-215 g.) svom kolegi Teodoru u knjizi spisa sv. Ignjatija iz Antiohije. U njega je bio uključen i deo Jevandelja po Marku koji je ranije bio nepoznat. On kaže da bi taj deo Jevandelja trebalo izostaviti, jer on ne potvrđuje učenja crkve. Jevandelje po Marku je bilo značajno, jer je napisano prvo i stvorilo je osnov za sva ostala Jevandelja!

U tom delu koji je izbačen, Lazar, za koga se kaže da ga je

Hrist čudesno podigao iz mrtvih, plače iz groba, što ukazuje da nije bio mrtav kada ga je Isus video. Lazar je, zapravo, bio ekskomuniciran, i to se smatralo jednakim kao da je mrtav. Bilo je potrebno četiri dana da bi ekskomunikacija bila dovršena. Trećeg dana su Marta i Marija poslale poruku Isusu da Lazar samo što nije predao svoju dušu večnom prokletstvu. Isus je bio tu da ga ponovo primi, iako je tehnički bilo izvan njegove moći da mu pomogne. Pored toga, taj deo koji je izbačen ne pominje vaskrsnuće i završava se scenom u kojoj žene beže iz prazne pećine. Poslednjih dvanaest redova jevanđelja po Marku dodato je kasnije.

Kad se u jevanđelju po Jovanu opisuje kuća u kojoj žive Marta i Marija, u njemu se stiče utisak da Marija okleva da izađe iz kuće. Ali, u delu jevanđelja po Marku koji je izbačen, objašnjava se da je Marija izašla iz kuće sa Martom da pozdravi Isusa, ali su joj učenici rekli da se vrati unutra. Razlog je bio što joj je, kao Isusovoj ženi, bilo dopušteno da izađe iz kuće jedino uz njegovo dopuštenje.

Rimokatolička crkva tvrdi da je sv. Petar osnovao katoličku crkvu. Ime Petar potiče od grčke reči „petros” što znači kamen, a to je ime koje mu je Hrist dao. On je važio za ženomrscu, ili, kako bi to Den Braun rekao, „muškog šovinistu”, pa ako je to tačno, možemo da razumemo zašto je crkva čiji je instrument osnivanja bio on, prezirala žene kroz istoriju. Ali, ako bi trebalo da verujemo da Marija Magdalena ne samo da je bila dovoljno dobra da bude Isusov najodaniji učenik, već i njegova žena, moramo da se zapitamo zašto

ženama nije dozvoljeno da budu sveštenice u rimokatoličkoj crkvi? Štaviše, moramo da se upitamo zašto crkva neće da prizna da je Hrist bio oženjen? Kad nam se predoče ovi dokazi, možemo jedino da zaključimo, kao što čini i Den Braun posredstvom lika iz svog romana, ser Li Tibinga, da je hrišćanska crkva želela „da sebe progłosi jedinim prolazom kroz koji čovečanstvo može da dosegne božansko i ostvari pristup carstvu nebeskom”.

Poglavlje jedanaest

Važna mesta u Parizu koja se posećuju u „Da Vinčijevom kodu”

Luvr

Muzej Luvr je francuski narodni muzej i umetnička galerija. Smešten je u delu jedne velike palate koja je bila izgrađena na mestu tvrđave Filipa Avgusta. Kralj Franjo I je dao da se ona sruši i na njenom mestu sagradi današnja zgrada. On je bio veliki kolekcionar umetničkih dela i svi naredni vladari su tokom svoje vladavine uvećavali i Luvr i njegovu zbirku.

Kad je Luj XIV preselio svoj dvor u Versaj, Luvr je prestao da bude kraljevska palata i u 18. veku je isprva korišćen kao javna galerija. Osamdesetih i devedesetih godina 20. veka taj muzej je obnovljen kako bi publika mogla da ima bolji pristup zbirkama. U okviru Luvra su napravljena mnoga mesta za odmor i veliki tržišni centar, a u dvorištu (Cour Napoleon) je izgrađena kontroverzna obrnuta piramida od čelika i stakla, koju je projektovao američki arhitekta I. M. Pej. On je takođe projektovao novo krilo površine od oko

21367 kvadratnih metara.

Ta piramida nema 666 staklenih ploča, kako tvrdi Den Braun, nego 675 ploča u obliku dijamanta i 118 pravougaonih ploča. Visoka je 24 metra i uz njene ivice nalaze se tri manje piramide.

Zbirka slika od 15. do 19. veka koju sadrži Luvr je bez premca u svetu, a ostatak zbirke čine veoma raznovrsni umetnički predmeti, antikviteti i blago koje je pripadalo francuskim kraljevskim porodicama.

La Pyramid Inverseé (Obrnuta piramida) je smeštena u podzemnom tržišnom centru zapadno od Luvra, sa kojim je povezan. Cela je načinjena od stakla, što omogućava da u taj prostor prodre sunčeva svetlost.

Crkva Sen Silpis

Crkva Sen Silpis se nalazi na uglu Ulice Palten na Trgu Silpis. Ima dva tornja i izgleda teško i masivno. Na tornju sa leve strane, što možda nije baš prikladno, stoji natpis na hebrejskom – JAHVE. Osnova i veličina crkve isti su kao kod Notr Dama. Gradnja te crkve započela ja 1646. na ruševinama jedne manje crkve. Pošto je dolazilo do prekida u gradnji, došlo je i do mešavine više raznih arhitektonskih stilova. Bakarna nit koja predstavlja liniju Pariskog meridijana, ili „ružinu liniju” prolazi kroz mesto za hor. Sistem komunikacije koji je bio prethodnik telegrafa, poznat kao Šapeov sistem, koji je predstavljao vizuelnu signalnu liniju između Pariza i Ruana, bio je postavljen na njenom krovu i korišćen do 1850. Bodler i Markiz de Sad su kršteni u toj crkvi, a Igo se tu oženio, uz posebnu ceremoniju, 1822.

Žan Žak Olije je osnovao Seminar San Silpisa (silpicijance) i on se povezuje sa Društvom Svetog Sakramenta, o kome smo detaljnije govorili u poglavlju deset, u odeljku o tajnim društvima. Smatra se da je ta crkva bila centar njihovog delovanja. Kada su dokumenta Društva svetog Sakramenta povučena zbog stalnog protivljenja Luja XIV, smatra se da su bila sakrivena u San Silpisu.

Silpicijanci su se posvetili obuci kandidata za sveštenike, a red je dobio ime po Silpiciju, biskupu Burža u merovinškom periodu. Oni su osnovali grad Montreal u Kanadi i tamo 1829. sagradili baziliku Notr Dam. Interesantno je da njihov simbol predstavlja dva slova M, jedno okrenuto naglavce iznad drugog.

Pokret katoličkih modernista predstavljao je organizaciju osnovanu da obuču stručnjake koji bi branili bukvalno značenje Biblije. Ta ideja se, međutim, obila crkvi o glavu, jer što je više „stručnjaka” proučavalo tu temu i zapažalo razne nedoslednosti u Bibliji, to su manje bili ubeđeni u istinitost onoga što je u njoj napisano. Crkva ih je na kraju optužila da su masoni. Sedište pokreta modernista bio je Sen Silpis.

Ulica Akso

Ta ulica počinje od ulice Sirmelen br. 39 i završava se na Bulevaru Serije, br. 67. Proteže se u 19. i 20 arondismanu (oblasti) Pariza. Između broja 16 i 36 nema zgrada. U „Da Vinčijevom kodu”, Ciriška štedna banka (Depositary Bank of Zurich) nalazi se u broju 24, koji ne postoji. A ne postoji ni ta banka, iako je izdavač te knjige, Dabldej Rendom haus

(Doubleday-Random house), kreirao lažni vebisajt www.depositorybankofzurich.com.

Zamak de Vijete

Zamak u kome živi Li Tibing iz „Da Vinčijevog koda” smešten je 35 minuta severno od Pariza, blizu Versaja. Projektovao ga je arhitekta Fransoa Mansar oko 1668. za Žana Diela, grofa od Ofleja, ambasadora Luja XIV u Veneciji, a dovršio ga je oko 1696. arhitektov nećak Žil Ardien-Mansar. To je jedan od najvažnijih zamkova u Francuskoj i danas se može koristiti za sastanke, seminare, odmore, venčanja i druga posebna zbivanja. Ima jedanaest spavaćih soba. U dvorištu od 185 jutara postoje dva pravougaona jezera. Versajska palata je projektovana u isto vreme kad i zamak Vijet.

Pojmovnik

Kovčeg zaveta: na hebrejskom poznat kao Aron Ha-berit. To je jedan obilato ukrašen, zlatom optočen drveni sanduk koji je po predanju sadržao dve tablice Zakona koje je u biblijska vremena Bog dao Mojsiju, i on predstavlja svetu stvar i za hrišćanstvo i za judaizam. Taj kovčeg je držan u jednom delu tabernakula Jerusalimskog hrama, poznatom kao Sveta od najsvetijih. Samo je visokim sveštenicima izraelićana bilo dopušteno da ga vide na Jom Kipur, ili Dan pokajanja. Taj kovčeg su nosili Leviti (koji su bili sveštenici) dok su Jevreji lutali u pustinji. Jevreji su ga ponekad nosili sa sobom u bitku. Kralj David ga je doneo u Jerusalem, i konačno ga je kralj Saul smestio u Solomonov hram. Gde je i šta je sa njim danas, ne zna se.

Bafomet: reč „Bafomet” bi mogla da bude iskvareni oblik od „Mahomet” ili „Muhamed” na engleskom. Neki kažu da ta reč potiče od spajanja dve grčke reči, u značenju „uranjanje u mudrost”. Tokom progona vitezova templara, oni su bili optuženi da obožavaju idola po imenu Bafomet, što su na mukama i priznali. Rečeno je da se pojavljivao u obliku ljudske glave ili crne mačke. Verovalo se da predstave Bafometa potiču od drevnog egipatskog boga Amona, takođe poznatog i kao Koza iz Mendesa; njegovo ime znači „skriveni”. Okultista iz 19. veka, Elifas Levi, dao je neke od poznatijih opisa Bafometa u kojima se na razne načine kombinuju životinjske i ljudske glave, a najpoznatiji među njima je onaj sa ljudskim telom i kozijom glavom, sa krilima i kopitama (Sabatska koza). Sabatska koza je preteča predstave o đavolu kakva postoji u današnje vreme. Sliku Bafometa je usvojio ne samo engleski okultista Alister Krouli, već i osnivač Satanine crkve, Anton Lavej. Kad je preceptura templara u Parizu poharana, pronađena je još jedna glava Bafometa na kojoj je stajala oznaka „Caput 58M”. Ima razloga da se pretpostavi da kada se te dve cifre, 5 i 8, saberu, što daje broj 13, ta kombinacija cifre i slova aludira na Mariju Magdalenu, pošto je „M” trinaesto slovo alfabeta. Mislilo se i to da predstava Bafometa kao glave vodi poreklo od glave Jovana Krstitelja, za koga su templari smatrali da je pravi Mesija, umesto Hrista, za koga su smatrali da je lažni. Crtež Bafometa Elifasa Levija odštampan je u Vajtovoj verziji tarota kao karta “Đavo”, kao hermafrodit, - pola muškarac, pola žena; pola čovek, pola

životinja.

Pastiri iz Arkadije: Kad je Berenže Sonijer došao u Pariz sa pergamentima koje je našao u Ren le Šatou, kupio je reprodukcije tri slike. Jedna od njih bila je „Pastiri iz Arkadije” (Les Bergers d’Arcadie) Nikole Pusena. Ona ima interesantnu istoriju. Opat Luj Fuke bio je brat Nikole Fukea, ministra finansija Luja XIV. On je posetio Nikolu Pusena 1656, dok je Pusen živeo u Rimu. Ubrzo potom, opat je napisao pismo svom bratu, rekavši da je otkrio takve tajne koje će mu, posredstvom Pusena, dati „prednosti do kojih bi čak i kraljevima bilo veoma teško da dođu”, i do kojih, kako kaže, niko drugi više neće moći ponovo da dođe u narednim vekovima. Zagonetka te misterije još nije rešena, ali je, ubrzo nakon što je dobio to pismo, Nikola Fuke uhapšen i zatvoren do kraja života. Kralj Luj XIV se maksimalno potrudio da dođe do slike „Pastiri iz Arkadije” i držao ju je skrivenu u Versajskoj palati. Na toj slici su prikazana tri pastira i pastirica kako gledaju prema grobu na kome stoji natpis „ET IN ARCADIA EGO”. Smatralo se da su i taj grob i okolni pejzaž plod Pusenove mašte. Ali, sedamdesetih godina 20. veka nađen je grob u potpuno istoj okolini kao na slici, na oko 9km od Ren le Šatua. Taj grob je tu stajao otkad se meštani sećaju, i jasno se pominje u memoarima koji datiraju još iz 1709. Bejdžent, Li i Linkoln su dobili moguće objašnjenje tog nadgrobnog natpisa od jednog gledaoca njihove emisije. To je interesantan anagram pomenutog latinskog natpisa:

„I TEGO ARCANA DEI”

(„Odlazi! Ja čuvam Tajne Božije”)

U dokumentima Sionskog priorata se kaže da je „Et in Arcadia ego” bila zvanična deviza porodice Plantar iz 12. veka. Dejvid Vud i Jan Kempbel u „Pusenovoj tajni” kažu da je profesor Kornford analizirao „Pastire iz Arkadije” u filmu „Sveštenik, slikar i đavo” BiBiSi-jevog programa Hronikl (Chronicle) i tom prilikom ukazao na to da je slika kombinacija zlatnih preseka i pentagonalne geometrije. Središte petougla nalazi se u materici pastirice. Crkve i ostale važne građevine u oblasti Ren le Šatoa takođe formiraju pentagram.

Svadba u Kani: Kana je bila mali antički grad u Galileji u kome je Hrist prisustvovao svadbi gde je izveo prvo čudo pretvaranja vode u vino. Marija, koja je takođe bila prisutna na svadbi, je zatražila od Isusa da dopuni zalihe vina. Marija je još rekla slugama da učine šta god im Isus kaže. Sluge su smatrale da je sasvim prirodno da im Isus i Marija naređuju. Međutim, čini se neverovatnim da bi gosti na svadbi mogli da preuzmu odgovornost u vezi sa posluživanjem vina. Isto tako, ne čini se verovatnim da bi Isus iskoristio tu priliku da izvede svoje prvo čudo kao neku vrstu „zabavnog trika”. Daleko je verovatnije da je to bila Isusova svadba, i da je on bio odgovoran da obezbedi još vina. Takođe, u jevanđelju po Jovanu 2:9-10 se kaže da je „upravitelj svadbe”, čija je uloga bila donekle slična ulozi današnjeg starog svata, probao vino: „Upravitelj svadbe pozva mladoženju. I reče mu: Svaki čovek na početku iznosi dobro vino; a kad se ljudi podnapiju, onda ono lošije; ali ti si zadržao dobro vino do sada”. On se

sigurno obraćao Isusu kao onome ko obezbeđuje vino, dakle kao mladoženji.

Katari: (od grčke reči „katharos”, „čist”). U srednjem veku oni su smatrani jereticima. Oni su upražnjavali neku vrstu neomanihejskog dualizma koji veruje da svetom vladaju dva podjednako moćna Boga. Jedan je duhovni „dobri bog” ili Bog ljubavi. Drugi bog je predstavlja materijalni svet koji je u osnovi zao, i poznat je kao Rex Mundi, ili „Kralj sveta”. To se sukobljavalo sa katoličanstvom, koje je smatralo da, iako zlo potiče od đavola, ono postaje očigledno kroz čoveka i njegova dela. Katari su prezirali bogatstvo i blago katoličke crkve, i više su voleli da žive život odricanja. Pošto su verovali da je materija zla, oni su poricali da je Isus mogao da uživa u materijalnom svetu kao čovek, i da bude Sin Božiji. Oni nisu pravili razliku između njega i bilo kog drugog čoveka koji je razapet. Neki su verovali da je Isus naprosto čisti duh koji nije mogao da doživi patnju i umre. Takođe su verovali da je razmnožavanje pogrešno, iako su se uzdržavali od toga da zabrane seksualne odnose, nesumnjivo iz praktičnih razloga sa različitih stanovišta. Bili su „vegetarijanci” koji konzumiraju ribu. Od 1140. katari su predstavljali organizovanu crkvu sa svojom hijerarhijom, liturgijom i sistemom učenja. Možda je njihova popularnost u Francuskoj i Italiji dovela do njihovog pada. Na kraju je papa Inoćentije III (1198-1216) pokušao da pridobije Rejmona VI, grofa od Tuluz, da mu pomogne da suzbije tu jeres. Ali, to je pošlo skroz naopako. Papin izaslanik bio je ubijen januara 1208, a za grofa se posumnjalo da je pomogao

taj zločin. Zato je 1209. organizovan Albiganski krstaški pohod, kako bi se izašlo na kraj sa katarima. Vojska koja je brojala oko 30000 ljudi napala je južnu francusku pokrajinu Langdok i izmasakrirala svo stanovništvo, popalila letinu, naselja i gradove. Poslednje uporište katara, Monsegir, palo je 1244. Neki misle da su katari bili upućeni u tajnu i da su čuvali veliko blago koje su uspeli da iznesu iz Monsegira.

Konstantinova darovnica: Konstantinova darovnica se pojavila u 8. veku – a navodno je nastala nekih 400 godina pre nego što je pronađena. Rimska crkva je tvrdila da ju je napisao car Konstantin Veliki papi Silvesteru, verovatno pred Konstantinovu smrt 337. g. Ona je trebalo da izrazi Konstantinovu zahvalnost papi što ga je izlečio od lepre. U znak zahvalnosti, on je preneo svu moć Svetog rimskog carstva na crkvu. To je uključivalo i pravo crkve da ubuduće bira i smenjuje vladare. U periodu renesanse, Lorenzo Vala je proveravao njenu autentičnost i našao dokaze da ona nije mogla biti napisana u Konstantinovo vreme. Ali, iako je dokazano da je Konstantinova darovnica falsifikat, crkva to nikad nije priznala i nastavila je da koristi prava koja je nezakonito stekla.

Despozini (Hristovi naslednici): Kako tvrdi bliski prijatelj Konstantina Velikog, biskup Euzebije, istoričar Julije Afrički, koji je živio od 160. do 240. g. napisao je: „Iroda, koji nije imao ni kapi jevrejske krvi u svojim venama, mučila je savest zbog njegovog niskog porekla, pa je spalio jevrejske rodoslove... Nekoliko savesnih ljudi imali su privatne zapise o svom poreklu, bilo da su zapamtili imena,

ili ih sačuvali na prepisima, i ponosili su se time što su čuvali uspomenu na svoje aristokratsko poreklo. Tu su spadali i ljudi poznati kao Despozini (to ime znači Učiteljev narod), zbog njihove povezanosti sa Spasiteljevom porodicom.” Sam sveti Pavle je izjavio da je bio oženjen - i bio je, zapravo, udovac. Nema zapisa da je Isusov brat, Jakov, uopšte imao dece. Ali, pošto je bio zaista pobožan Jevrejin, nesumnjivo je bio oženjen, jer je to bio zakon. I opet, po Euzebiju, potomci Isusove porodice, u koje su možda spadali i potomci samog Isusa, postali su vođe raznih hrišćanskih crkvi, i poštovali su pravilo strogog dinastičkog nasleđivanja. On ih prati do perioda cara Trajana, tj. od 98. pa do 117. g. U vreme vladavine cara Konstantina, 318. g, jedna delegacija Despozina se susrela sa papom Silvesterom da bi mu postavila razne zahteve, uključujući i nastavak slanja priloga u njihovu crkvu u Jerusalimu i njeno priznavanje za matičnu crkvu. Suvišno je i reći da su njihovi zahtevi bili odbijeni. Matična crkva se, na sreću ili nažalost, u tom periodu dobro ustoličila u Rimu i nije dolazilo u obzir da se ta situacija menja.

Sveti Gral: o njemu se govori u jednom starom manuskriptu kao o „Sangral”-u, a ser Tomas Malori (autor knjige „Le Morte d’Artur” štampane 1483) piše ga kao „Sangreal”. Verovatno je jedna od tih verzija izvorna. Ta se reč jasno može podeliti ili na „San Graal” (što znači „Sveti Gral”) ili na Sang Real (što znači „Kraljevska krv”), što se odnosi na lozu dinastije Merovinga. Pored toga, postoji i pehar, poznat kao Sveti Gral, koji katolička crkva priznaje kao pehar koji je

koristio Isus Hrist na poslednjoj večeri, a koji su koristile pape u Rimu pre nego što ga je sv. Lorenc odneo u Španiju. On se danas može videti u katedrali u Valensiji u Španiji.

Vitezovi templari: osnovani su 1188, iste godine kad je nastala i alegorična priča o „Obaranju hrasta”, koja opisuje neku vrstu podele ili rascepa. Bilo da ta priča ima ili nema veze sa Sionskim prioratom i vitezovima templarima, dokumenti priorata opisuju novonastalu nezavisnost templara od njega, i početak njihove autonomije of 1188. Cilj vitezova templara bio je da štite hodočasnike na njihovom putu u Svetu zemlju. Za sedište im je dodeljena lokacija Solomonovog hrama u Jerusalimu. To je možda od posebnog značaja, jer je templarima pružena mogućnost da istraže sve tajne tog mesta. Red je postao toliko bogat da je francuski kralj Filip Lepi (Filip IV) osetio da ga on veoma ugrožava – pa čak i on im je dugovao veliku svotu novca. Nagovorio je papu Klimenta V da mu se pridruži u progonu vitezova templara koji je počeo u petak, 13. decembra 1307, kada je njihova imovina zaplenjena, a sami vitezovi su pod mukama terani da priznaju razne stvari, uključujući i da „obožavaju đavola”, nakon čega bi usledilo brutalno pogubljenje.

Merovinzi: misli se da su to vladari koji vode poreklo od Davidove loze, od naslednika Isusa Hrista koji je stigao u Francusku sa Marijom Magdalenom. To je bila dinastija koja je vladala u Galiji i današnjoj Nemačkoj negde od 500. do 750. g. i njihova teritorija je postepeno rasla zajedno sa njihovim uspehom i napretkom. Nakon kontroverznog ubistva kralja Dagoberta II, nastojalo se da se ostavi utisak

da je ta loza nestala, a vlasti su se dočepali njeni bivši službenici – „upravnici dvora” - koji su stvorili lozu Karolinga. Ti vladari, uključujući i Šarlemana, i sami su se ženili merovinškim princezama i tako, zapravo, održali Davidovu lozu u životu.

Opus Dei: (punim imenom - Prelatura Svetog Krsta i Opus Dei) je kontroverzna rimokatolička organizacija koja se sastoji od svetovnjaka i sveštenika. Osnovao ju je 1928. u Španiji Hozemarija Eskriva de Balager i Alba, koji je proglašen za sveca 2002. Neki članovi Opus Dei, poznati kao punopravni članovi, posvećuju se svim srcem toj organizaciji. Od njih se traži da se ne žene i da se zavetuju na celibat i čednost, ali da žive u svetu i bave se svetovnim zanimanjima; poznato je i to da praktikuju samoumrtnjavanje. Drugima je dopušteno da stupaju u brak i da finansijski pomažu tu organizaciju. Nekoliko njenih članova učestvovalo je u finansijskim reformama koje je 1956. sproveo generalisimus Franko, fašistički diktator Španije. Posle Frankove smrti 1975, uticaj Opus Dei-ja u Španiji je opao, iako je ta organizacija tamo i dalje popularna. Opus Dei poriče česte optužbe koje se upućuju protiv njega da se služi agresivnim regrutovanjem, uključujući i ispiranje mozga novim regrutima, i odvajanje svojih članova od njihovih porodica.

Pjer Plantar de Sen Kler: obnovio Sionski priorat 1956. On je bio poslednji navodni Veliki majstor Sionskog priorata, i njega su nekoliko puta intervjuisali Bejdžent, Li i Linkoln za svoju knjigu „Sveta krv, Sveti Gral” i „Mesijansko nasleđe”.

Godine 1979, dok je bio na položaju generalnog sekretara, rekao im je da Sionski priorat poseduje blago Jerusalimskog hrama koje su opljačkali Rimljani 66. godine i koje je na kraju odneto, moguće, u južnu Francusku, blizu Ren le Šatoa. On je takođe rekao da će se to blago vratiti Izraelu kad „za to dođe vreme”. Navodno je preuzeo službu Velikog majstora 1981. a napustio je 1984. Nije poznato ko je bio na toj funkciji između Žana Koktoa, koji je umro 1963, i njega.

Sionski priorat: tajno društvo iz 12. veka. Njegov istorijat se može pratiti do 16. veka, kada je, izgleda, postalo tajno; potom je izgledalo kao da deluje pod raznim imenima, a ponekad potpuno nestaje. Savremeni oblik te organizacije uspostavio je Pjer Plantar de Sen Kler sa nekoliko svojih prijatelja. Organizacija je zvanično raspuštena 1984. Smatra se da je cilj te organizacije da štiti i pomaže interese dinastije Merovinga, za koju priorat smatra da je zakoniti vladar Evrope.

Rozenkrojceri (ružokrstovci): Nema dokaza da su ružokrstovci postojali pre kraja 16. veka. Najraniji dokument koji ih pominje je „Fama Fraternitatis” („Priča o Bratstvu”), prvi put objavljen 1614. Sama organizacija se posvetila proučavanju metaforičkog i mističkog nasleđa, a posebno se interesovala za transmutaciju metala, produženje života i kontrolu elemenata. Njeno ime potiče od kombinacije ruže i krsta. Za taj pokret se kaže da ga je osnovao legendarni vitez iz 15. veka Kristijan Rozenkrojc, koji se, prema predanju, rodio 1378. i živio 106 godina. Priča kaže da je on stekao ezoteričko znanje na svojim putovanjima po Egiptu,

Damasku, Damkaru u Arabiji u Fesu u Maroku. On je potom po povratku u Nemačku preneo svoje znanje drugima. Misli se da je imao osam učenika koji su proširili njegovo znanje po celom svetu. Danas ime Rozenkrojceri koristi nekoliko slično usmerenih grupa.

Berenže Sonijer: naimenovan 1855. za paroha crkve u selu Ren le Šatou, u oblasti južne Francuske poznatoj kao Langdok. Ta seoska crkva bila je posvećena Mariji Magdaleni. Jedan od prvih zadataka koje je Sonijer postavio sebi bilo je renoviranje crkve. Tokom radova na renoviranju, našao je pergamente skrivene u jednom stubu, po svemu sudeći šifrovane. Poneo ih je da ih pokaže biskupu, koji ga je odmah poslao u Pariz. Tamo se sreo sa opatom Biejom, upraviteljem Sen Silpisa, i njegovim nećakom, poznatim stručnjakom za lingvistiku i kriptografiju. Tokom te tri nedelje koje je proveo u Parizu, takođe se susreo sa mnogim poznatim ličnostima. Kad se vratio u Ren le Šato, ukrasio je crkvu zbunjujućom mešavinom ukrasa dvosmislene prirode, a na ulazu postavio statuu Asmodeja, „Rex Mundi”. Počeo je da se čudno ponaša, na primer, da luta unaokolo sakupljajući komade stenja i kamenje. Takođe, posećivale su ga razne važne ličnosti, i iznenada je postao veoma bogat. Odmah pored crkve je sagradio kuću, a na obronku planine još jednu kuću. Takođe je dao da se sagradi put koji vodi uz planinu do sela. Umro je 1916. pod misterioznim okolnostima, a njegova domaćica je nastavila da živi u toj kući do svoje smrti i verovatno je ponela njegovu tajnu sa sobom u grob.

